

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

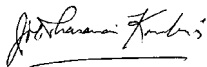
พระวรสารนักบุญมาระโก

พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก

The Gospel According to Saint Mark

Nihil Obstat

บาทหลวงยอห์นมารีย์ เวียนเนย์ ทักไนย์ คมกฤส

Imprimatur

พระสังฆราชยอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย

พิมพ์จำนวน	20,000 เล่ม
รูปเล่ม	คุณวีรวรรณ บุญสุ
จัดพิมพ์โดย	แผนกพระคัมภีร์ ฝ่ายบุคคลภิบาล อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ บ้านผู้หว่าน 2/4 หมู่ 6 ต.ท่าข้าม อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110
โทรศัพท์	0-2429-0124 ถึง 33 โทรสาร 0-2429-0120
E-mail	bangkokbible@yahoo.com
พิมพ์ที่	บริษัท จูน พับลิชซิ่ง จำกัด

“ในบรรดาข้อเขียนทั้งหลายในพระคัมภีร์ แม้ในพันธสัญญาใหม่ด้วย พระวรสารเป็นหนังสือที่เด่นกว่าหมด เพราะพระวรสารเป็นพยานสำคัญถึงพระชนมชีพและคำสั่งสอนของพระวจนาถ์ ผู้ทรงรับสภาพมนุษย์และทรงเป็นผู้ไถ่ของเรา” (DV 18)

ในท่ามกลางพระวรสารทั้งสี่ พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโกเป็นงานเขียนที่สั้นที่สุด นักพระคัมภีร์ทั้งในอดีตและปัจจุบันส่วนใหญ่ต่างยอมรับว่าพระวรสารฉบับนี้เป็นฉบับเก่าแก่ที่สุดและเป็นแหล่งข้อมูลของพระวรสารสหทรรศน์อีกสองฉบับที่เหลือ ผู้นิพนธ์พระวรสารฉบับนี้ให้ความสนใจเป็นพิเศษที่ตัวพระเยซูเจ้าและภารกิจของพระองค์ ท่านพยายามตอบคำถามที่ว่า “พระเยซูเจ้าทรงเป็นใคร?” ยิ่งกว่านั้น ท่านยังนำเสนอคุณลักษณะสำคัญของศิษย์ที่แท้จริงของพระองค์อีกด้วย

จึงเหมาะสมอย่างยิ่งที่อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ
เลือกพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโกเป็นตัว
บทในการศึกษาพระคัมภีร์ปีนี้ เพื่อช่วยให้คริสตชนไทยได้
รู้จักพระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นพระคริสตเจ้าและมีแนวทางใน
การเป็นศิษย์ธรรมทูตของพระองค์ ซึ่งจะส่งผลให้มีความรัก
ร้อนรนในการประกาศข่าวดีมากยิ่งขึ้น

ขอพระเยซูเจ้า ผู้ทรงพระคริสตเจ้าและพระบุตรของ
พระเจ้า อวยพร อยู่เคียงข้าง และนำทางทุกคนที่อ่าน ศึกษา
และภาวนาโดยใช้พระวรสารฉบับนี้ตลอดไป

“พระองค์ตรัสถามอีกว่า ‘ท่านล่ะว่าเราเป็นใคร’ เปโตร
ทูลตอบว่า ‘พระองค์คือพระคริสตเจ้า’” (มก. 8:29)

(พระสังฆราชยอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย)

ประธานคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม
แผนกพระคัมภีร์

คำนำ

มาระโก พระวรสารแห่ง “ศิษย์พระคริสต์”

“ศิษย์พระคริสต์ รัก รู้จัก กล้าประกาศพระวาจา”

ถ้อยคำที่แผนกพระคัมภีร์ ฝ่ายอภิบาล อัครสังฆมณฑล
กรุงเทพฯ ได้ใช้เป็นสโลแกนเพื่อเดินตามสมัชชาของพระ
ศาสนจักรคาทอลิกแห่งประเทศไทยที่เน้นการฟื้นฟูความเป็น
“ศิษย์พระคริสต์เจริญชีวิตประกาศข่าวดีใหม่” พ่อเองเห็นว่า
การจะเป็นศิษย์พระคริสต์แท้จริงนั้น เราคริสตชนทุกคนไม่
อาจที่จะละเลยความรัก ความรู้จักพระคริสต์เจ้าอย่างถ่องแท้
และสนามเดียวที่เราจะได้รู้จักพระคริสต์เจ้าพระอาจารย์ของ
เรา และเรียนรู้การเป็นศิษย์พระคริสต์ คือโดยทาง “พระ
วรสาร” จำเป็นที่คริสตชนโดยเฉพาะเด็กๆ เยาวชน คนรุ่นใหม่
จะต้องรัก รู้จักพระคริสต์ให้มากที่สุด เพราะ “การไม่
รู้จักพระคัมภีร์คือ การไม่รู้จักพระคริสต์เจ้า” (นักบุญเยโรม)

เมื่อปีที่แล้ว แผนกพระคัมภีร์ได้รณรงค์ส่งเสริมให้
อ่านพระวรสารนักบุญมัทธิวเป็นเล่มแรก น่าดีใจที่มีเด็กเข้า
ร่วมโครงการอ่านและเรียนรู้ บันทึก จดจำ และนำไปสู่การ
ทดสอบความรู้หลายพันคน คนอ่านนับหมื่นคน พ่อเชื่อนี้

เป็นมติใหม่แห่งการรัก รู้จัก และกล้าประกาศข่าวดีจริงๆ ใน
ปีนี้พ่อได้เลือกให้อ่านพระวรสารเล่มที่สอง คือ พระวรสาร
ตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก พระวรสารที่ได้ชื่อว่า
เป็น “พระวรสารของพระเยซู” ที่ได้นามว่า “บุตรแห่งมนุษย์”
และเป็นพระวรสารที่ได้ชื่อว่าเป็น “พระวรสารแห่งการอบรม
ศิษย์ของพระคริสตเจ้า” ด้วยหวังที่สุดว่าพวกเราทุกคนที่อ่าน
พระวรสารของนักบุญมาระโก จะได้สัมผัส รัก รู้จัก พระ
คริสตเจ้า และเป็นศิษย์พระคริสต์กันอย่างเข้มข้นขึ้นตามเป้า
หมายกฤษฎีกาสัมัชชาฯ พ่อขอเชิญชวนให้เด็กๆ นักเรียน
และพี่น้องทุกท่าน อ่านพระวรสารมาระโกอย่างพิเศษในปี
นี้เพื่อพวกเราจะได้ร่วมกันรู้จัก รัก และเป็นศิษย์พระคริสตเจ้า
มากขึ้น เราจะก้าวเดินติดตามเป็นศิษย์พระคริสตเจ้าไปด้วย
กันในพระวาจาของพระองค์

ขอบคุณบรรดาพระสงฆ์ นักบวช ผู้บริหารโรงเรียน
คาทอลิก ขอให้เราร่วมมือกันประกาศตนเป็น “ศิษย์พระคริสต์”
ด้วยกัน โดยอาศัยการศึกษา รู้จัก รัก และประกาศพระคริสต
เจ้าด้วยกัน

คุณพ่อสมเกียรติ ตรีนิกร

ความรู้เกี่ยวกับพระวรสารนักบุญมาระโก

โครงสร้างพระวรสารที่มาระโกใช้มีความซับซ้อนน้อยที่สุดในบรรดาพระวรสารสหทรรศน์ทั้งสามฉบับ อัครโมกษ (1:1-13) ประกอบด้วยเรื่องการเทศน์สอนของยอห์นผู้ทำพิธีล้าง ร่วมกับเรื่องพระเยซูเจ้าทรงรับพิธีล้างและถูกผจญ แล้วถึงช่วงเวลาภารกิจของพระคริสตเจ้าที่กล่าวกันว่าเกิดขึ้นในแคว้นกาลิลี (1:14 -7:23) ต่อจากนั้นเป็นการเดินทางของพระเยซูเจ้าและบรรดาอัครสาวกไปยังบริเวณเมืองไทระและไซดอน เดคาโปลิสหรือทศบุรี บริเวณเมืองซีซารียาแห่งฟีลิป และกลับมายังแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง (7:24-9:50) เหตุการณ์ต่อมาคือการแสดงพระองค์อย่างรุ่งโรจน์ และการเดินทางครั้งสุดท้ายผ่านแคว้นเปเรอาและเมืองเยรีโคไปกรุงเยรูซาเล็ม สถานที่ที่ทรงรับทรมานและทรงกลับคืนพระชนมชีพ (10:1-16:8)

ลำดับเหตุการณ์บางประการอาจตรงกับที่เกิดขึ้นจริง แต่โครงสร้างทั้งหมดนี้คงจะเป็นการสร้างของมาระโก เพราะพระเยซูเจ้าน่าจะเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มหลายครั้งดังที่พระวรสารของยอห์นทำให้เราแน่ใจยิ่งขึ้น ถึงกระนั้น โครงสร้างนี้มีความสำคัญ ทำให้เราเห็น การพัฒนาที่สำคัญ ทั้งในด้านเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และความหมายทางเทววิทยาของเหตุการณ์เหล่านั้น ประชาชนทั่วไปต้อนรับพระเยซูเจ้าอย่างดีในตอนแรก แต่ความกระตือรือร้นของเขาจางหายไปเมื่อเขา เข้าใจว่า พระองค์ทรงมีความคิดเรื่องพระเมสสิยาห์ ผู้อ่อนโยน ซึ่งมีได้เสด็จมาสร้างอาณาจักรในโลกนี้ ทำให้เขาผิดหวัง พระเยซูเจ้าจึงเสด็จออกจากแคว้น กาลิลี ใช้เวลาสั่งสอนผู้ติดตามที่ชื่อสัตย์กลุ่มเล็กๆ และคำประกาศยืนยันความเชื่อที่เมืองซีซารียาแห่ง ฟีลิป ก็แสดงให้เห็นว่า พวกเขามีความเชื่อในพระองค์ แล้ว เหตุการณ์นี้ทำให้พระชนมชีพของพระเยซูเจ้า

ต้องเปลี่ยนแปลงทั้งหมด หลังจากนั้น กรุงเยรูซาเล็ม จะกลับเป็นศูนย์กลางของเหตุการณ์ทั้งหลาย การต่อต้านพระองค์จะเข้มข้นยิ่งขึ้นที่นั่น จนจบลงในการ รับทรมานและชัยชนะเด็ดขาดเมื่อทรงกลับคืนพระ ชนมชีพ

ข้อเท็จจริงที่น่าจะขัดแย้งกันนี้เป็นสาระสำคัญของพระวรสารฉบับนี้ นั่นคือการที่พระเยซูเจ้าทรงเป็น ทูตผู้ทรงชัยของพระเจ้า ทั้งๆ ที่มนุษย์เข้าใจผิดและไม่ ยอมรับพระองค์ พระวรสารฉบับนี้ไม่สนใจที่จะเรียบ เรียงคำสอนของพระอาจารย์มากนัก จึงบันทึกพระ ดำรัสเพียงไม่กี่ข้อ ประเด็นสำคัญของคำสอนแสดง ว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ถูกตรึงกางเขน ด้านหนึ่งพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ดังที่พระบิดาทรงยืนยัน (1:11; 9:7) ปัสกา (1:24; 3:11; 5:7) และแม้กระทั่งมนุษย์ก็ยืนยันด้วย (15:39) พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ซึ่งทรงอ้างว่าทรงเป็น

พระเจ้า (14:62) ทรงมีฐานะสูงกว่าทูตสวรรค์ (13:32) ทรงเป็นผู้อภัยบาปมนุษย์ (2:10) ทรงทำอัศจรรย์ (1:31; 4:41 ฯลฯ) และทรงขับไล่ปีศาจ (1:27; 3:23ฯ) เพื่อทรงพิสูจนพระอำนาจและพระภารกิจ แต่อีกด้านหนึ่ง พระวรสารฉบับนี้ยังเห็นว่าพระองค์คล้ายกับจะทรงประสบความล้มเหลวจากประชาชน หลายคนสับสนประมาทหรือปฏิเสธพระองค์ (5:40; 6:2ฯ) ผู้นำทางศาสนาต่อต้าน (2:1-3:6) แม้กระทั่งบรรดาศิษย์ก็ไม่เข้าใจพระองค์ (4:13 เซึ่งอรรถ b) การต่อต้านทั้งหมดนี้ในที่สุดทำให้พระองค์ต้องรับทรมานอย่างน่าอัศจรรย์บนไม้กางเขน พระวรสารฉบับนี้ต้องการอธิบายความหมายของ “การเสด็จ” และ “การปฏิเสธ” นี้ พระวรสารอธิบายเรื่องนี้ไม่เพียงแต่โดยทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างไม้กางเขนกับชัยชนะที่ทรงกลับคืนพระชนมชีพอย่างรุ่งโรจน์เท่านั้น แต่ยังแสดงว่าการต่อต้านนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งในแผนการอันลึกลับของพระเจ้าอีกด้วย

จำเป็นที่พระคริสตเจ้าจะต้องรับทรมานและดังนั้นจะทรงไถ่กู้มนุษยชาติ (10:45; 14:24) เพราะพระคัมภีร์กล่าวไว้ล่วงหน้าแล้ว (9:12; 14:21, 49) พระเยซูเจ้าทรงแสดงวิถีทางแห่งความถ่อมตนและนอบน้อมทั้งสำหรับพระองค์ (8:31; 9:31; 10:33) และสำหรับผู้ติดตาม (8:34; 9:35; 10:15, 24, 29, 39; 13:9-13) แต่ชาวยิวซึ่งรอคอยพระเมสสิยาห์ นักรบผู้พิชิตรู้สึกผิดหวังในพระองค์ พระเยซูเจ้าทรงกำชับมิให้ใครพูดถึงอัครธรรมที่ทรงกระทำ (5:43) และมีให้กล่าวว่าพระองค์เป็นใคร (7:24; 9:30) เพื่อหลีกเลี่ยงความกระตือรือร้นที่อาจจะเกิดขึ้นเพราะความเข้าใจผิด พระเยซูเจ้ามิได้ทรงเรียกตนเองว่าพระเมสสิยาห์ (8:29) แต่ทรงใช้พระนามที่ต่ำต้อยและลึกลับว่า “บุตรแห่งมนุษย์” (2:10 เทียบ มธ 8:20 เซิงอรรถ h) การที่ทรงระมัดระวังเช่นนี้เรียกได้ว่า “ความลับเรื่องพระเมสสิยาห์” (1:34 เซิงอรรถ m) และเป็นความคิดหลักใน

พระวรสารของมาระโก “ความลับเรื่องพระเมสสิยาห์”
ที่ว่ามีใช่เรื่องที่มาระโกคิดขึ้นเอง แต่น่าจะสอดคล้อง
กับเหตุการณ์จริงๆ เบื้องหลังพระชนม์ชีพของพระ
คริสตเจ้าผู้ทรงรับทรมาน มาระโกจะเข้าใจความหมาย
ของพระทรมานนี้โดยแสงสว่างของความเชื่อซึ่งจะ
เกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์จากเหตุการณ์ในวันปัสกาและจะ
ถ่ายทอดความเข้าใจนี้ให้แก่เราในพระวรสาร

พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก

I. เหตุการณ์ก่อนที่พระเยซูเจ้า ทรงเริ่มเทศนาสั่งสอน

การประกาศของยอห์นผู้ทำพิธีล้าง

1 ¹การเริ่มต้นข่าวดีเรื่องพระเยซูเจ้าเป็น
พระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ²มีเขียนไว้ในหนังสือ
ประกาศกอิสยาห์ว่า

ดูซิ เราส่งผู้นำสารของเราไปข้างหน้าท่าน

เพื่อเตรียมทางสำหรับท่าน

³*คนคนหนึ่งร้องตะโกนในถิ่นทุรกันดารว่า*

จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า

จงทำทางเดินของพระองค์ให้ตรงเถิด

⁴เพื่อให้ข้อความนี้เป็นจริง ยอห์นจึงทำพิธีล้าง
ในถิ่นทุรกันดาร เทศน์สอนเรื่องพิธีล้าง ซึ่งแสดง
การกลับใจเพื่อจะได้รับการอภัยบาป ⁵ประชาชนจาก
ทั่วแคว้นยูเดีย และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งหลายไปพบ
เขา รับพิธีล้างจากเขาในแม่น้ำจอร์แดน โดยสารภาพ
บาปของตน ⁶ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอฐ ใช้หนังสัตว์
คาดสะเอว กินตักแแตนและน้ำผึ้งป่า ⁷และประกาศว่า
“มีอีกผู้หนึ่งกำลังมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงอำนาจยิ่ง
กว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สมควรแม้แต่จะก้มลงแก้สาย
รัดรองเท้าของเขา ⁸ข้าพเจ้าใช้น้ำทำพิธีล้างให้ท่าน
ทั้งหลาย แต่เขาจะทำพิธีล้างให้ท่าน เดชะพระจิต
เจ้า”

พระเยซูเจ้าทรงรับพิธีล้าง

⁹ครั้งนั้น พระเยซูเจ้าเสด็จจากเมืองนาซาเร็ธ
แคว้นกาลิลี และทรงรับพิธีล้างจากยอห์นในแม่น้ำ

จอร์แดน ¹⁰ทันทีที่พระองค์เสด็จขึ้นจากน้ำ ก็ทรงเห็น
ท้องฟ้าถูกแหวกออก พระจิตเจ้าเสด็จลงมาเหนือ
พระองค์ดุจนกพิราบ ¹¹และมีเสียงมาจากฟากฟ้าว่า
“ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เป็นที่โปรดปรานของเรา”

พระเยซูเจ้าทรงถูกผจญในถิ่นทุรกันดาร

¹²ทันใดนั้น พระจิตเจ้าทรงดลให้พระองค์เสด็จ
เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ¹³พระองค์ประทับอยู่ที่นั่นสี่
สิบวัน ทรงถูกซาตานผจญ พระองค์ทรงอยู่กับสัตว์ป่า
บรรดาทูตสวรรค์ปรนนิบัติรับใช้พระองค์

II. พระเยซูเจ้าทรงประกอบ

พระภารกิจในแคว้นกาลิลี

พระเยซูเจ้าทรงเริ่มประกาศข่าวดี

¹⁴หลังจากที่ยอห์นถูกจองจำ พระเยซูเจ้าเสด็จ

มก 1:15

ไปยังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศเทศนาข่าวดีของพระเจ้า ตรัสว่า ¹⁵“เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้ว พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว จงกลับใจ และเชื่อข่าวดีเถิด”

พระเยซูเจ้าทรงเรียกศิษย์สี่คนแรก

¹⁶ขณะที่ทรงพระดำเนินไปตามชายฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์ทอดพระเนตรเห็นซีโมนกับอันดรูว์น้องชายกำลังทอดแห เขาเป็นชาวประมง ¹⁷พระเยซูเจ้าตรัสสั่งว่า “จงตามเรามาเถิด เราจะทำให้ท่านเป็นชาวประมงหามนุษย์” ¹⁸ซีโมนกับอันดรูว์ก็ทิ้งแหไว้ แล้วตามพระองค์ไปทันที

¹⁹เมื่อทรงพระดำเนินไปอีกเล็กน้อย พระองค์ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรของเศเบดี และยอห์นน้องชายกำลังซ่อมแหอยู่ในเรือ ²⁰พระองค์ทรงเรียกเขา ทั้งสองคนก็ละทิ้งเศเบดีบิดาของตนไว้ในเรือกับ

ลูกจ้าง แล้วตามพระองค์ไปทันที

พระเยซูเจ้าทรงเทศน์สอนที่เมืองคาเปอร์นาอุม

ทรงรักษาคนถูกปีศาจสิง

²¹พระเยซูเจ้าเสด็จมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับบรรดาศิษย์ เมื่อถึงวันสัปดาห์โต พระองค์เสด็จเข้าไปในศาลาธรรม และทรงเริ่มสั่งสอน ²²คำสั่งสอนของพระองค์ทำให้ผู้ฟังรู้สึกประทับใจอย่างมาก เพราะทรงสอนเขาอย่างทรงอำนาจไม่เหมือนกับบรรดาธรรมจารย์

²³ขณะนั้น ในศาลาธรรมชายคนหนึ่งซึ่งปีศาจสิงอยู่ร้องตะโกนว่า ²⁴“ท่านมาอยู่กับเราทำไม เยชูชาวนาซาเร็ธ ท่านมาทำลายเราใช่ไหม เรารู้ว่าท่านเป็นใคร ท่านคือองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า” ²⁵พระเยซูเจ้าทรงดูปีศาจและตรัสสั่งว่า “จงเจียบ ออกไปจากผู้นี้” ²⁶เมื่อปีศาจทำให้ชายผู้นั้นชกและร้องเสียงดังแล้ว

มันก็ออกไปจากเขา ²⁷ทุกคนต่างประหลาดใจ จึงถามกันว่า “นี่มันเรื่องอะไร เป็นคำสั่งสอนแบบใหม่ที่มีอำนาจ เขาสั่งแม้กระทั่งปีศาจและมันก็เชื่อฟัง” ²⁸แล้ว กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทุกแห่งตลอดทั่ว แคว้นกาลิลีทันที

พระเยซูเจ้าทรงรักษามารดาของภรรยาซีโมน

²⁹ทันทีที่ออกจากศาลาธรรม พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของซีโมนและอันดรูว์พร้อมกับยากอบและยอห์น ³⁰มารดาของภรรยาซีโมนกำลังนอนป่วยเป็นไข้อยู่ เขาจึงทูลพระองค์ให้ทรงทราบทันที ³¹พระองค์เสด็จเข้าไปจับมือนาง พยุงให้ลุกขึ้น นางก็หายไข้ และรับใช้ทุกคน

พระเยซูเจ้าทรงรักษาผู้ป่วยจำนวนมาก

³²เย็นวันนั้น เมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว มีคนนำ

ผู้ป่วยและผู้ถูกปีศาจสิงมาเฝ้าพระองค์³³ คนทั้งเมืองมารวมกันที่ประตู³⁴ พระองค์ทรงรักษาหลายคนที่เป็นโรคต่างๆ ให้หาย ทรงขับไล่ปีศาจออกไป แต่ไม่ทรงอนุญาตให้มันพูด เพราะมันรู้จักพระองค์

พระเยซูเจ้าเสด็จออกจากเมืองคาเปอร์นาอุม และทรงพระดำเนินทั่วแคว้นกาลิลี

³⁵วันต่อมา พระองค์ทรงลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่เสด็จออกจากบ้านไปยังที่สงัดและทรงอธิษฐานภาวนาที่นั่น³⁶ สិโมนและผู้ที่อยู่กับเขาตามหาพระองค์³⁷ เมื่อพบแล้ว จึงทูลพระองค์ว่า “ทุกคนกำลังแสวงหาพระองค์”³⁸ พระองค์ตรัสตอบว่า “เราไปที่อื่นกันเถิด ไปตามตำบลใกล้เคียง เพื่อจะได้เทศน์สอนที่นั่นด้วย เพราะเรามาด้วยจุดประสงค์นี้”³⁹ พระองค์จึงเสด็จไปเทศน์สอนตามศาลาธรรมทั่วแคว้นกาลิลี ทรงขับไล่ปีศาจด้วย

พระเยซูเจ้าทรงรักษาคนโรคเรื้อน

⁴⁰ผู้เป็นโรคเรื้อนคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ คุกเข้า
อ้อนวอนว่า “ถ้าพระองค์พอพระทัย พระองค์ย่อมทรง
รักษาข้าพเจ้าให้หายได้” ⁴¹พระเยซูเจ้าทรงสงสาร ตื่น
ตื่นพระทัย จึงทรงยื่นพระหัตถ์สัมผัสเขา ตรัสว่า “เรา
พอใจ จงหายเถิด” ⁴²ทันใดนั้น โรคเรื้อนก็หาย เขากลับ
เป็นปกติ ⁴³พระเยซูเจ้าทรงให้เขาไปทันที ทรงกำชับ
อย่างแข็งขันว่า ⁴⁴“ระวัง อย่าบอกอะไรให้ใครรู้เลย แต่
จงไปแสดงตนแก่สมณะ และถวายเครื่องบูชาตามที่
โมเสสกำหนด เพื่อเป็นหลักฐานแก่คนทั้งหลายว่าท่าน
หายจากโรคแล้ว” ⁴⁵แต่เมื่อชายผู้นั้นจากไป เขาก็ป่าว
ประกาศกระจายข่าวไปทั่ว จนพระองค์ไม่อาจเสด็จ
เข้าไปในเมืองได้อย่างเปิดเผยอีกต่อไป พระองค์จึง
ประทับอยู่นอกเมืองในที่เปลี่ยว แม้กระนั้น ประชาชน
จากทุกทิศก็ยังมาเฝ้าพระองค์

พระเยซูเจ้าทรงรักษาคณอัมพาท

2¹ ต่อมาอีกสองสามวัน พระเยซูเจ้าเสด็จกลับมาที่เมืองคาเปอร์นาอุม เมื่อเป็นที่รู้กันว่าพระองค์ประทับอยู่ในบ้าน² ประชาชนจำนวนมากจึงมาชุมนุมกันจนไม่มีที่ว่างแม้กระทั่งที่ประตู พระองค์ประทานพระโอวาทสอนประชาชนเหล่านั้น³ ชายสี่คนหามคนอัมพาทคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์⁴ แต่เขานำคนอัมพาทนั้นฝ่าฝูงชนเข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้ เขาก็เปิดหลังคาบ้านตรงที่พระองค์ประทับอยู่ แล้วหย่อนแคร่ที่คนอัมพาทนอนอยู่ลงมาจากช่องนั้น⁵ เมื่อพระเยซูเจ้าทรงเห็นความเชื่อของคนเหล่านี้จึงตรัสแก่คนอัมพาทว่า “ลูกเอ๋ย บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว”⁶ ที่นั้นมีธรรมจารย์บางคนนั่งอยู่ด้วย เขาคิดในใจว่า⁷ “ทำไมคนนี้จะพูดเช่นนั้น เขากล่าวดูหมิ่นพระเจ้า ใครอภัยบาปได้้นอกจากพระเจ้าเท่านั้น”⁸ ทันใดนั้น พระเยซูเจ้าทรงทราบความคิดของเขาด้วยพระจิตของพระองค์

จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายคิดเช่นนี้ในใจทำไม ๑อย่างใด
ง่ายกว่ากัน การบอกคนอัมพาตว่า ‘บาปของท่านได้รับการ
การอภัยแล้ว’ หรือบอกว่า ‘ลุกขึ้น แบกแคร่เดินไปเถิด’
10 แต่เพื่อให้ท่านรู้ว่า บุตรแห่งมนุษย์มีอำนาจอภัยบาป
ได้บนแผ่นดิน” พระองค์ตรัสแก่คนอัมพาตว่า 11 “เราสั่ง
ท่าน จงลุกขึ้น แบกแคร่ กลับไปบ้านเถิด” 12 เขาก็ลุก
ขึ้นแบกแคร่ออกเดินไปทันทีต่อหน้าคนทั้งปวง ทุกคน
ต่างประหลาดใจ ถวายพระเกียรติแต่พระเจ้าและพูดว่า
“พวกเรายังไม่เคยเห็นอะไรเช่นนี้มาก่อนเลย”

พระเยซูเจ้าทรงเรียกเลวี

13 พระองค์เสด็จออกไปริมฝั่งทะเลสาบอีก
ประชาชนต่างมาเฝ้าพระองค์ พระองค์จึงทรงสั่งสอน
เขา 14 ขณะที่ทรงพระดำเนินไป พระองค์ทรงเห็นชาย
คนหนึ่งชื่อเลวีบุตรของอัลเฟอัส กำลังนั่งอยู่ที่ด่าน
ภาษี จึงตรัสสั่งเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้น

ตามพระองค์ไป

พระเยซูเจ้าเสวยพระกระยาหารร่วมกับคนบาป

¹⁵ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงร่วมโต๊ะเสวยพระกระยาหารที่บ้านของเลวี คนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนมาร่วมโต๊ะกับพระองค์และบรรดาศิษย์ เพราะมีหลายคนติดตามพระองค์มา ¹⁶บรรดาธรรมจารย์ที่เป็นฟาริสีเห็นพระองค์เสวยร่วมกับคนบาปและคนเก็บภาษี จึงถามศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของท่านกินอาหารกับคนเก็บภาษีและคนบาป” ¹⁷พระเยซูเจ้าทรงได้ยืนยันดังนั้นจึงตรัสตอบว่า “คนสบายดีไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บไข้ต้องการ เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่เรามาเพื่อเรียกคนบาป”

การโต้เถียงเรื่องการจำศีลอดอาหาร

¹⁸บรรดาศิษย์ของยอห์นและชาวฟาริสีกำลัง

จำศีลอดอาหาร มีผู้ทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “ทำไมศิษย์ของยอห์นและศิษย์ของชาวฟาริสีจำศีลอดอาหาร แต่ศิษย์ของท่านไม่จำศีล” ¹⁹ พระองค์ตรัสตอบว่า “ผู้รับเชิญมาในงานแต่งงานจะจำศีลอดอาหารได้หรือขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับเขา ตราบใดที่เจ้าบ่าวยังอยู่ด้วย เขาย่อมไม่จำศีลอดอาหาร ²⁰ แต่จะมีวันหนึ่งที่เจ้าบ่าวจะถูกพรากไป ในวันนั้น เขาจะจำศีลอดอาหาร ²¹ ไม่มีใครนำผ้าใหม่ไปปะเสื้อเก่า เพราะผ้าใหม่ที่นำมาปะเสื้อเก่า นั้นจะหดตัวมากกว่า ทำให้เป็นรอยขาดมากกว่าเดิม ²² ไม่มีใครใส่เหล้าองุ่นใหม่ลงในถุงหนังเก่า เพราะเหล้าจะทำให้ถุงหนังขาด ทั้งเหล้า และถุงก็จะเสียไป แต่ต้องใส่เหล้าใหม่ลงในถุงหนังใหม่”

บรรดาศิษย์เต็ดตรงข้าวในวันสับบาโต

²³ วันสับบาโตวันหนึ่ง พระเยซูเจ้าเสด็จผ่านนาข้าวสาลี บรรดาศิษย์ที่เดินทางอยู่ด้วยเต็ดตรงข้าว

²⁴ชาวฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมศิษย์ของท่านทำสิ่งต้องห้ามในวันสับบาโต” ²⁵พระองค์ตรัสตอบว่า “ท่านไม่ได้อ่านพระคัมภีร์หรือว่า กษัตริย์ดาวิดทรงทำสิ่งใดในยามที่มีความจำเป็นและความหิวโหยทั้งพระองค์และผู้ติดตาม ²⁶พระองค์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้าเมื่ออาบียาธาร์เป็นมหาสมณะเสวยขนมปังที่ตั้งถวาย ซึ่งใครจะกินไม่ได้นอกจากบรรดาสมณะเท่านั้น พระองค์ยังทรงให้ผู้ติดตามกินอีกด้วย”

²⁷แล้วพระเยซูเจ้าทรงเสริมว่า “วันสับบาโตมีไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่มนุษย์มีไว้เพื่อวันสับบาโต ²⁸ดังนั้น บุตรแห่งมนุษย์จึงเป็นนายเหนือแม้กระทั่งวันสับบาโตด้วย”

พระเยซูเจ้าทรงรักษาชายมือลีบ

3 ¹พระเยซูเจ้าเสด็จเข้าไปในศาลาธรรมอีกครั้งหนึ่ง ที่นั่นมีชายมือลีบคนหนึ่ง ²ประชาชนบาง

คนคอยจ้องมองดูว่า พระองค์จะทรงรักษาชายมือลีบในวันสัปดาห์โตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุกล่าวโทษพระองค์³ พระองค์ตรัสสั่งชายมือลีบว่า “ลุกขึ้น มายืนตรงกลางนี่ซิ”⁴ แล้วตรัสถามคนทั้งหลายว่า “ในวันสัปดาห์โตนั้น ควรทำความดีหรือความชั่ว ควรจะช่วยชีวิตหรือปล่อยให้ตายไป” คนเหล่านั้นก็นิ่งอยู่⁵ พระองค์จึงทอดพระเนตรเขาเหล่านั้นด้วยความกริ้ว เศร้าพระทัย เพราะจิตใจแข็งกระด้างของเขา แล้วตรัสสั่งชายมือลีบว่า “จงเหยียดมือซิ” เขาก็เหยียดมือ มือนั้นก็หายลีบเป็นปกติ⁶ ชาวฟาริสีจึงออกไป และประชุมกับผู้นิยมกษัตริย์เฮโรดทันที เพื่อปรึกษาว่าจะกำจัดพระองค์ได้อย่างไร

ประชาชนติดตามพระเยซูเจ้า

⁷พระเยซูเจ้าเสด็จออกไปยังทะเลสาบกับบรรดาศิษย์ ผู้คนหมู่ใหญ่จากแคว้นกาลิลีติดตามพระองค์

ผู้คนจากแคว้นยูเดีย⁸ จากกรุงเยรูซาเล็ม จากแคว้น
 อิดูเมอา จากอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน และจาก
 บริเวณเมืองไทระและไซดอนเป็นหมู่ใหญ่ ได้ยินสิ่ง
 ที่ทรงกระทำก็มาเฝ้าพระองค์⁹ พระเยซูเจ้าจึงตรัสสั่ง
 บรรดาศิษย์ให้จัดเรือไว้ลำหนึ่ง เพื่อประชาชนจะได้ไม่
 เบียดเสียดพระองค์¹⁰ เพราะพระองค์ทรงรักษาผู้ป่วย
 จำนวนมาก จนบรรดาผู้ป่วยด้วยโรคต่างๆ เบียดเสียด
 กันเข้ามาเพื่อสัมผัสพระองค์¹¹ เมื่อปีศาจทั้งหลายเห็น
 พระองค์ ก็กราบลง พลาจตะโกนว่า “ท่านเป็นพระบุตร
 ของพระเจ้า”¹² แต่พระองค์ทรงกำชับอย่างแข็งขันมิให้
 มันแพร่งพรายว่าพระองค์เป็นใคร

พระเยซูเจ้าทรงแต่งตั้งอัครสาวกสิบสองคน

¹³พระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นไปบนภูเขา ทรงเรียกผู้
 ที่พระองค์ทรงต้องการให้มาพบ เขาเหล่านั้นก็มาเฝ้า
 พระองค์¹⁴ พระองค์จึงทรงแต่งตั้งอัครสาวกสิบสองคน

ให้อยู่กับพระองค์ และเพื่อจะทรงส่งเขาออกไปเทศน์สอน¹⁵ โดยให้มีอำนาจขับไลปีศาจด้วย¹⁶ อัครสาวกสิบสองคนที่ทรงแต่งตั้งคือ ซีโมน พระองค์ทรงตั้งชื่อใหม่ให้เขาว่า “เปโตร”¹⁷ ยากอบบุตรของเศเบดี และยอห์นน้องชายของยากอบ พระองค์ทรงตั้งชื่อให้สองพี่น้องนี้ว่า “โธมัส แอแรกอส” ซึ่งแปลว่า “ลูกฟาร์อง”¹⁸ อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธีว โทมัส ยากอบบุตรของอัลเฟัส ฆัดเดอัส ซีโมนจากกลุ่มชาตินิยม¹⁹ และยูดาสอิสคาริโอท ต่อมายูดาสผู้นี้ได้ทรยศต่อพระองค์

พระประยูรญาติของพระเยซูเจ้าเป็นห่วงพระองค์

²⁰พระเยซูเจ้าเสด็จเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ประชาชนมาชุมนุมกันอีกจนพระองค์ไม่อาจเสวยและบรรดาศิษย์ก็ไม่อาจกินอาหารได้²¹ เมื่อพระประยูรญาติของพระองค์ได้ยินเช่นนี้ ก็ออกไปควบคุมพระองค์ไว้ เพราะคิดว่าทรงเสียพระสติ

ข้อกล่าวหาของบรรดาธรรมจารย์

²²บรรดาธรรมจารย์ที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มพูดว่า “เรามีปีศาจเบเอลเซบูลสิงอยู่” และ “ขับไล่ปีศาจด้วยอำนาจของเจ้าแห่งปีศาจนั่นเอง” ²³พระองค์จึงทรงเรียกเขาเหล่านั้นเข้ามาพบ ตรัสเป็นอุปมาว่า “ซาตานจะขับซาตานได้อย่างไร ²⁴ถ้าอาณาจักรหนึ่งแตกแยก อาณาจักรนั้นก็ตั้งอยู่ไม่ได้ ²⁵ถ้าครอบครัวหนึ่งแตกแยก ครอบครัวนั้นก็ตั้งมั่นอยู่ต่อไปไม่ได้ ²⁶ถ้าซาตานลุกขึ้นต่อสู้กับตัวเองและแตกแยก มันก็อยู่ไม่ได้ ต้องถึงจุดจบ ²⁷ไม่มีใครเข้าไปในบ้านของคนเข้มแข็งและปล้นเอาทรัพย์ของเขาได้ ถ้าไม่มัดคนเข้มแข็งนั้นไว้ก่อน เมื่อนั้นแหละจึงจะเข้าไปปล้นบ้านได้

²⁸เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า มนุษย์จะรับการอภัยบาปทุกประการรวมทั้งคำดูหมิ่นพระเจ้าที่ได้พูดออกไป ²⁹แต่ใครที่พูดดูหมิ่นพระจิตเจ้าจะไม่ได้

มก 3:30

รับการอภัยเลย เขามีความผิดตลอดนิรันดร” ³⁰พระเยซูเจ้าตรัสเช่นนั้นเพราะมีผู้พูดว่า “คนนี้มีปีศาจสิงอยู่”

พระประยูรญาติแท้ของพระเยซูเจ้า

³¹พระมารดาและพระประยูรญาติของพระองค์มาถึง ยืนรออยู่ข้างนอก ส่งคนเข้าไปทูลพระองค์ ³²ประชาชนกำลังนั่งล้อมพระองค์อยู่ เขาจึงทูลพระองค์ว่า “มารดาและพี่น้องชายหญิงของท่านกำลังตามหาท่าน คอยอยู่ข้างนอก” ³³พระองค์ตรัสถามว่า “ใครเป็นมารดาและพี่น้องของเรา” ³⁴แล้วพระองค์ทอดพระเนตรผู้ที่นั่งเป็นวงล้อมอยู่ ตรัสว่า “นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา” ³⁵ผู้ใดทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นเป็นพี่น้องชายหญิงและเป็นมารดาของเรา”

อุปมาเรื่องผู้หว่าน

4 ¹พระเยซูเจ้าทรงเริ่มสั่งสอนที่ริมทะเลสาบอีกครั้งหนึ่ง ประชาชนจำนวนมากมาชุมนุมห้อมล้อมพระองค์จนต้องเสด็จลงไปประทับบนเรือในทะเลสาบ ส่วนประชาชนทั้งหมดอยู่บนฝั่ง ²พระองค์ทรงสอนเขาหลายเรื่องเป็นอุปมา ในการสอนนั้น พระองค์ตรัสว่า ³“จงฟังเถิด ชายคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช ⁴ขณะที่เขากำลังหว่านอยู่นั้น บางเมล็ดตกอยู่ริมทางเดิน นกก็จิกกินจนหมด ⁵บางเมล็ดตกบนพื้นหินที่มีดินอยู่เล็กน้อย ก็งอกขึ้นทันทีเพราะดินไม่ลึก ⁶แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ก็ถูกแดดเผา และเหี่ยวแห้งไปเพราะไม่มีราก ⁷บางเมล็ดตกในพงหนาม ต้นหนามก็ขึ้นคลุมมันไว้ จึงไม่เกิดผล ⁸บางเมล็ดตกในที่ดินดี จึงงอกขึ้น เติบโต และเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง” ⁹แล้วพระองค์ตรัสว่า “ใครมีหูสำหรับฟัง ก็จงฟังเถิด”

เหตุผลที่พระเยซูเจ้าตรัสเป็นอุปมา

¹⁰เมื่อประชาชนจากไปแล้ว อัครสาวกสิบสองคนกับผู้ที่อยู่รอบๆ พระองค์ ทูลถามเรื่องอุปมา

¹¹พระองค์ตรัสตอบว่า “พระเจ้าประทานธรรมล้ำลึกเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายรู้ แต่สำหรับคนที่อยู่ภายนอก ทุกสิ่งแสดงออกเป็นเพียงอุปมา ดังที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

¹²เพื่อเขาจะมองแล้วมองแล้ว แต่ไม่เห็น

ฟังแล้วฟังแล้ว แต่ไม่เข้าใจ

มิฉะนั้นแล้วเขาคงได้กลับใจ

และพระเจ้าคงจะทรงให้อภัยเขา”

พระเยซูเจ้าทรงอธิบายอุปมาเรื่องผู้หว่าน

¹³พระองค์ตรัสว่า “ท่านไม่เข้าใจอุปมานี้ แล้วจะเข้าใจอุปมาอื่นๆ ได้อย่างไร ¹⁴ผู้หว่านพืชนั้นหว่าน

พระวาจา ¹⁵เมล็ดที่ตกริมทางหมายถึงบุคคลซึ่งรับพระวาจาที่หว่าน เมื่อเขาได้ฟังพระวาจา ซาตานก็มาช่วงชิงพระวาจาที่หว่านในตัวเขาไป ¹⁶เช่นเดียวกัน เมล็ดที่ตกบนพื้นหินหมายถึงบุคคลที่ได้ฟังพระวาจา และมีความยินดีรับไว้ทันที ¹⁷แต่เขาไม่มีรากในตัว จึงไม่มั่นคง เมื่อเผชิญความยากลำบากหรือถูกข่มเหง เพราะพระวาจานั้น เขาก็ยอมแพ้ทันที ¹⁸เมล็ดที่ตกในพงหนามหมายถึงบุคคลที่ฟังพระวาจา ¹⁹แต่ความวุ่นวายในทางโลก ความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆ เข้ามาปกคลุมพระวาจาไว้ จึงไม่เกิดผล ²⁰ส่วนเมล็ดพืชที่ตกในที่ดินดี หมายถึงบุคคลที่ฟังพระวาจาแล้วรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่า หกสิบเท่า และร้อยเท่า”

การรับและการถ่ายทอดคำสอนของพระเยซูเจ้า

²¹พระเยซูเจ้ายังตรัสอีกว่า “เขาจุดตะเกียงวางไว้

ได้ดังหรือได้เพียงหรือ มิใช่วางไว้บนที่ตั้งตะเกียงหรือ
²²เช่นเดียวกัน ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนอยู่จะไม่ปรากฏชัดแจ้ง
ไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ จะไม่ปรากฏออกมา ²³ใครมีหู
สำหรับฟัง ก็จงฟังเถิด”

อุปมาเรื่องการดวง

²⁴พระองค์ตรัสอีกว่า “จงตั้งใจฟังให้ดี ท่านดวง
ให้เขาอย่างไร เขาก็จะดวงให้ท่านอย่างนั้น และจะเพิ่ม
ให้อีกด้วย ²⁵ผู้ที่มีมาก จะได้รับมากขึ้น ส่วนผู้ที่มีน้อย
สิ่งเล็กน้อยที่เขามี จะถูกริบไปด้วย”

อุปมาเรื่องพืชที่งอกงามขึ้นเอง

²⁶พระองค์ยังตรัสอีกว่า “พระอาณาจักรของ
พระเจ้ายังเปรียบเสมือนคนที่น่าเมล็ดพืชไปหว่านใน
ดิน ²⁷เขาจะหลับหรือตื่น กลางคืนหรือกลางวัน เมล็ด
นั้นก็งอกขึ้นและเติบโต เป็นเช่นนี้ได้อย่างไรเขาไม่รู้

²⁸ดินนั้นมีพลังให้เกิดผลในตนเอง ครั้งแรกก็เป็นลำต้น
แล้วก็ออกรวง ต่อมาก็มีเมล็ดเต็มรวง ²⁹เมื่อข้าวสุก
เกิดผลแล้ว เขาก็ใช้คนไปเก็บเกี่ยวทันที เพราะถึงฤดู
เก็บเกี่ยวแล้ว”

อุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด

³⁰พระองค์ตรัสอีกว่า “เราจะเปรียบพระ
อาณาจักรของพระเจ้าอย่างไร หรือจะใช้อุปมาอะไร
อธิบายเรื่องนี้ ³¹พระอาณาจักรเปรียบเหมือนเมล็ด
มัสตาร์ดซึ่งเมื่อหว่านในดิน ก็เป็นเมล็ดเล็กกว่าเมล็ด
ทั้งปวงทั่วแผ่นดิน ³²แต่ครั้งได้หว่านแล้วก็งอกขึ้นและ
กลายเป็นต้นไม้ใหญ่กว่าพืชผักทุกชนิด มีกิ่งก้านใหญ่
โตจนบรรดานกในอากาศมาพักอาศัยร่วมเงาได้”

การใช้อุปมา

³³พระองค์ตรัสเป็นอุปมาเช่นนี้อีกมากตามที่เขา

เหล่านั้นฟังเข้าใจได้ ³⁴พระองค์มิได้ตรัสกับเขาโดยไม่
ใช้อุปมา แต่เมื่อทรงอยู่เฉพะากับบรรดาศิษย์ก็ทรง
อธิบายทุกเรื่องให้กับเขาเหล่านั้น

พระเยซูเจ้าทรงทำให้พายุสงบ

³⁵เย็นวันเดียวกันนั้น พระเยซูเจ้าตรัสสั่งบรรดา
ศิษย์ว่า “เราจงข้ามไปทะเลสาบฝั่งโน้นกันเถิด”
³⁶บรรดาศิษย์จึงละประชาชนไว้ และออกเรือที่พระองค์
ประทับอยู่นั้นไป มีเรือลำอื่นๆ ติดตามไปด้วย ³⁷ขณะ
นั้นเกิดพายุแรงกล้า คลื่นซัดเข้าเรือจนน้ำเกือบจะเต็ม
เรืออยู่แล้ว ³⁸พระองค์บรรทมหลับหนุนหมอนอยู่ที่
ท้ายเรือ บรรดาศิษย์จึงปลุกพระองค์ ทูลถามว่า “พระ
อาจารย์ พระองค์ไม่สนพระทัยที่พวกเรากำลังจะตาย
อยู่แล้วหรือ” ³⁹พระองค์จึงทรงลุกขึ้น บังคับลม ตรัสสั่ง
ทะเลว่า “เงียบซิ จงสงบลงเถิด” ลมก็หยุด ท้องทะเล
ราบเรียบอย่างยิ่ง ⁴⁰แล้วพระองค์ตรัสถามเขาว่า “ตกใจ

กลัวเช่นนี้ทำไม ท่านยังไม่มีความเชื่อหรือ”⁴¹ เขาเหล่านั้นกลัวมาก พุดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นใครหนอ ลมและทะเลจึงยอมเชื่อฟังเช่นนี้”

ชาวเกราซาที่ถูกปีศาจสิง

5 ¹พระเยซูเจ้าและบรรดาศิษย์ข้ามทะเลสาบมาถึงดินแดนของชาวเกราซา ²ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ชายคนหนึ่งซึ่งถูกปีศาจสิงออกมาจากบริเวณหลุมศพ เข้ามาเฝ้าพระองค์ทันที ³ชายคนนี้อาศัยอยู่ตามหลุมศพ ไม่มีใครล่อมเขาไว้ได้ แม้จะใช้โซ่ล่อมก็ตาม ⁴มีผู้ใช้โซ่ตรวนล่อมเขาหลายครั้ง เขาก็หักโซ่ตรวน ไม่มีใครทำให้เขาสงบได้ ⁵เขาอยู่ตามหลุมศพ และตามภูเขาดลอดวันตลอดคืน ส่งเสียงร้องเอ็ดอึง และใช้หินทุบตีตนเอง ⁶เมื่อเห็นพระเยซูเจ้าแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามากราบเฉพาะพระพักตร์ ⁷ร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด ท่านมายุ่งเกี่ยวกับ

ข้าพเจ้าทำไม ข้าพเจ้าวอนขอท่านในพระนามพระเจ้า
 อย่าทรمانข้าพเจ้าเลย” ⁸ทั้งนี้เพราะพระเยซูเจ้าตรัส
 สั่งปีศาจว่า “เจ้าปีศาจ จงออกจากชายผู้นี้” ⁹แล้ว
 พระองค์ทรงถามว่า “เจ้าชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อ
 กองพล เพราะเรายู่กันจำนวนมาก” ¹⁰และมันพร้า
 วอนพระองค์มิให้ขับไล่มันออกจากบริเวณนั้น ¹¹หมู
 ผู่งใหญ่กำลังหากินอยู่บนเนินเขาที่นั่น ¹²พวกปีศาจ
 จึงอ้อนวอนพระองค์ว่า “ขอได้โปรดส่งพวกเราเข้าไป
 ในหมูฝูงนั้นเถิด” ¹³พระองค์ก็ทรงอนุญาต พวกปีศาจ
 จึงออกไปสิงอยู่ในร่างหมู หมูฝูงนั้นซึ่งมีประมาณสอง
 พันตัวก็พากันวิ่งกระโจนจากหน้าผาลงไปในทะเลสาบ
 และจมน้ำตายทั้งหมด ¹⁴คนเลี้ยงหมูต่างวิ่งหนีไปเล่า
 เรื่องนี้ตามเมืองและตามชนบท ประชาชนออกมาดู
 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ¹⁵เมื่อเขาเข้ามาใกล้พระเยซูเจ้า ก็
 แลเห็นคนที่เคยถูกปีศาจกองพลสิงนั่งอยู่ สวมเสื้อผ้า
 มีสติดี พวกเขาต่างมีความกลัว ¹⁶ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ก็

เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับผู้ที่ถูกปีศาจสิงและเล่าเรื่องหมูให้
 ฟัง ¹⁷ประชาชนจึงขอร้องพระเยซูเจ้าให้เสด็จออกไป
 จากเขตแดนของเขา ¹⁸เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ ผู้ที่
 เคยถูกปีศาจสิงขออนุญาตตามเสด็จด้วย ¹⁹แต่พระองค์
 ไม่ทรงอนุญาต ตรัสว่า “จงกลับบ้านไปหาญาติพี่น้อง
 ของท่าน เล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า
 ทรงกระทำและแสดงพระเมตตาต่อท่าน” ²⁰ชายนั้นจาก
 ไป เริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ที่พระเยซู
 เจ้าทรงกระทำต่อตน ทุกคนที่ได้ฟังต่างประหลาดใจ

พระเยซูเจ้าทรงรักษาหญิงตกเลือดเรื้อรัง

ทรงปลุกบุตรหญิงของไยรัสให้คืนชีพ

²¹เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จลงเรือข้ามฟากอีกครั้ง
 หนึ่ง ประชาชนชุมนุมกันแน่นรอบพระองค์ขณะที่
 ยังทรงอยู่ริมทะเลสาบ ²²หัวหน้าศาลาธรรมคนหนึ่งชื่อ
 ไยรัสเดินมา เมื่อเห็นพระองค์ เขากราบลงที่พระบาท

²³พราวีงวอนว่า “บุตรหญิงเล็กๆ ของข้าพเจ้าจวนจะสิ้นใจอยู่แล้ว เชิญพระองค์เสด็จไปปกพระหัตถ์เหนือเขาเถิด เขาจะได้หายจากโรค กลับมีชีวิต” ²⁴พระเยซูเจ้าจึงเสด็จไปกับเขา ประชาชนกลุ่มใหญ่ติดตามไป และเบียดเสียดพระองค์

²⁵ขณะนั้น หญิงคนหนึ่งตกเลือดเรื้อรังมาสิบสองปีแล้ว ²⁶ได้รับความทรมาณมากจากการรักษาของแพทย์หลายคน เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคก็มีได้บรรเทา ตรงกันข้ามกลับทรุดหนัก ²⁷นางได้ยินเขาพูดกันถึงเรื่องพระเยซูเจ้า จึงเดินปะปนกับประชาชนเข้ามาเบื้องหลัง และสัมผัสฉลองพระองค์ นางคิดว่า ²⁸“ถ้าฉันเพียงได้สัมผัสฉลองพระองค์เท่านั้น ฉันก็จะหายจากโรค” ²⁹ทันใดนั้น เลือดก็หยุด นางรู้สึกว่าร่างกายหายจากโรคแล้ว ³⁰ขณะเดียวกัน พระเยซูเจ้าทรงรู้สึกว่ามีอิทธิฤทธิ์ออกจากพระองค์ไป จึงทรงหันมายังกลุ่มชน ตรัสว่า “ใครสัมผัสเสื้อของเรา” ³¹บรรดา

ศิษย์ทูลว่า “พระองค์ทรงเห็นแล้วว่าผู้คนเบียดเสียดกันเช่นนี้ แล้วยังทรงถามอีกหรือว่า ‘ใครสัมผัสเรา?’”³² พระองค์ทรงหันไปรอบๆ เพื่อทอดพระเนตรผู้ที่ทำเช่นนั้น³³ หญิงคนนั้นรู้สึกกลัวจนตัวสั่น เพราะรู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้นแก่ตน จึงกราบลงเฉพะะพระพักตร์และทูลให้ทรงทราบความจริงทุกประการ³⁴ พระองค์จึงตรัสว่า “ลูกเอ๋ย ความเชื่อของท่านช่วยท่านให้รอดพ้นแล้ว จงไปเป็นสุข หายจากโรคเถิด”

³⁵ ขณะกำลังตรัสอยู่นั้น มีคนมาจากบ้านหัวหน้าศาลาธรรม บอกเขาว่า “บุตรหญิงของท่านตายแล้ว ไปรบกวนพระอาจารย์อีกทำไม”³⁶ แต่พระเยซูเจ้าทรงได้ยินเขาพูดดังนั้น จึงตรัสแก่หัวหน้าศาลาธรรมว่า “อย่ากลัวเลย จงมีความเชื่อไว้เถิด”³⁷ พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ใครติดตามไปนอกจากเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ³⁸ เมื่อทุกคนมาถึงบ้านหัวหน้าศาลาธรรม พระเยซูเจ้าทรงเห็นความวุ่นวาย

และเห็นผู้คนร่ำไห้พิลาปราพันเป็นอันมาก ³⁹พระองค์เสด็จเข้าไป ตรัสแก่คนเหล่านั้นว่า “อุ่นวยและร้องให้ไปทำไม เด็กคนนี้ไม่ตาย เพียงแต่นอนหลับไปเท่านั้น” ⁴⁰เขาต่างหัวเราะเยาะพระองค์ พระองค์ทรงไล่เขาออกไปข้างนอก ทรงนำบิดามารดาของเด็กและศิษย์ที่ติดตามเข้าไปยังที่ที่เด็กนอนอยู่ ⁴¹ทรงจับมือเด็ก ตรัสว่า “ทาธิตาคูม” แปลว่า “หนูเอ๋ย เราสั่งให้หนูลุกขึ้น” ⁴²เด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นทันที และเดินไปมา เด็กนั้นอายุสิบสองขวบแล้ว คนทั้งหลายต่างประหลาดใจอย่างยิ่ง ⁴³พระองค์ทรงกำชับอย่างแข็งขันมิให้แพร่งพรายเรื่องนี้แก่ผู้ใด และทรงสั่งให้เขานำอาหารมาให้เด็กนั้นกิน

พระเยซูเจ้าเสด็จกลับมาที่เมืองนาซาเร็ธ

6 ¹พระเยซูเจ้าเสด็จออกจากที่นั้นกลับไปยังถิ่นกำเนิดของพระองค์ บรรดาศิษย์ติดตามไปด้วย ²ครั้นถึงวันสัปดาห์โตพระองค์ทรงเริ่มสั่งสอนในศาลา

ธรรม ผู้ฟังจำนวนมากต่างประหลาดใจ และพูดว่า “เขาเอาเรื่องทั้งหมดนี้มาจากไหน ปรีชาญาณที่เขาได้รับมานี้คืออะไร อะไรคืออัศจรรย์ที่สำเร็จด้วยมือของเขา ³คนนี้เป็นช่างไม้ ลูกนางมารีย์ เป็นพี่น้องของยากอบ โยเสท ยูดาและซีโมนไม้ไซหรือ พี่สาวน้องสาวของเขาก็อยู่ที่นี้กับพวกเรามีไซหรือ” คนเหล่านั้นรู้สึกสะอิดสะเอียนและไม่ยอมรับพระองค์ ⁴พระเยซูเจ้าตรัสแก่เขาว่า “ประกาศกย่อมนิไม่ถูกเหยียดหยามนอกจากในถิ่นกำเนิด ท่ามกลางวงศ์ญาติ และในบ้านของตน” ⁵พระองค์ทรงทำอัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ นอกจากทรงปกพระหัตถ์รักษาผู้เจ็บป่วยบางคนให้หายจากโรคภัย ⁶พระองค์ทรงแปลกพระทัยที่เขาเหล่านั้นไม่มีความเชื่อ

พระเยซูเจ้าทรงส่งอัครสาวกสิบสองคน

พระองค์เสด็จไปทรงสั่งสอนตามหมู่บ้านต่างๆ

มก 6:7

ในบริเวณนั้น ⁷ทรงเรียกอัครสาวกสิบสองคนเข้ามาพบ และทรงเริ่มส่งเขาเป็นคู่ๆ ประทานอำนาจเหนือปีศาจ ⁸ทรงกำชับเขามิให้นำสิ่งใดไปด้วย นอกจากไม้เท้าเท่านั้น มิให้มีอาหาร มิให้มียาม มิให้มีเศษเงินใส่ได้ ⁹ให้สวมรองเท้าได้ แต่มิให้เอาเสื้อสำรองไปด้วย ¹⁰พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ถ้าท่านเข้าไปในบ้านใด จงพักอยู่ที่นั่นจนกว่าจะออกเดินทางต่อไป ¹¹ถ้าที่ใดไม่ต้อนรับท่าน หรือไม่ฟังท่าน จงออกจากที่นั่น พลองสลัดฝุ่นจากเท้าไว้เป็นพยานกล่าวโทษเขา” ¹²บรรดาอัครสาวกจึงไปเทศน์สอนคนทั้งหลายให้กลับใจ ¹³ขับไล่ปีศาจจำนวนมาก เจิมน้ำมันผู้เจ็บป่วยหลายคน และรักษาเขาให้หายจากโรคภัย

กษัตริย์เฮโรดและพระเยซูเจ้า

¹⁴กษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า เพราะพระนามของพระเยซูเจ้าเลื่องลือไป บาง

คนพูดว่า “ยอห์นผู้ทำพิธีล้างได้กลับคืนชีพจากบรรดาผู้ตายแล้ว ดังนั้นเขาจึงมีอำนาจทำอัศจรรย์ได้”¹⁵ บางคนพูดว่า “เขาคือเอลียาห์” บางคนก็พูดว่า “เขาเป็นประกาศกคนหนึ่งเหมือนกับประกาศกคนอื่น”¹⁶ แต่เมื่อกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเช่นนี้ ก็ตรัสว่า “ยอห์นคนที่เราให้ตัดศีรษะ ได้กลับคืนชีพมาอีก”

ยอห์นผู้ทำพิธีล้างถูกสั่งตัดศีรษะ

¹⁷ กษัตริย์เฮโรดองค์นี้เคยทรงสั่งให้จับกุมยอห์นและล่ามโซ่ขังคุกไว้ เพราะเรื่องของนางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปพระอนุชา ซึ่งกษัตริย์เฮโรดทรงรับมาเป็นมเหสี¹⁸ ยอห์นเคยทูลกษัตริย์เฮโรดว่า “ไม่ถูกต้องที่พระองค์ทรงรับภรรยาของน้องชายมาเป็นมเหสี”¹⁹ นางเฮโรเดียสจึงโกรธแค้นและปรารถนาจะฆ่ายอห์นเสีย แต่ฆ่าไม่ได้²⁰ เพราะกษัตริย์เฮโรดยังทรงเกรงยอห์นอยู่ ทรงทราบว่ายอห์นเป็นคนชอบธรรมและศักดิ์สิทธิ์ จึงทรงป้องกันไว้ เมื่อกษัตริย์เฮโรดทรงฟัง

คำพูดของยอห์น ทรงรู้สึกสับสน แต่ก็ทรงยินดีที่จะฟัง²¹ นางเฮโรเดียสได้โอกาสเมื่อกษัตริย์เฮโรดทรงจัดให้มีงานเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่และคนสำคัญในแคว้นกาลิลีในวันคล้ายวันประสูติของพระองค์²² บุตรหญิงของนางเฮโรเดียสออกมาเต้นรำเป็นที่พอพระทัยของกษัตริย์เฮโรด และเป็นที่พอใจของผู้รับเชิญ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงคนนั้นว่า “ท่านอยากได้อะไรก็ขอมาเถิด เราจะให้”²³ และยังทรงสาบานอีกว่า “ท่านขออะไรเราก็จะให้ แม้จะเป็นครึ่งหนึ่งของอาณาจักรของเราก็ตาม”²⁴ หญิงสาวจึงออกไปถามมารดาว่า “ลูกจะขออะไรดี” มารดาตอบว่า “จงขอศีรษะของยอห์นผู้ทำพิธีล้าง”²⁵ หญิงสาวจึงรีบกลับมาทูลกษัตริย์ทันทีว่า “หม่อมฉันขอศีรษะของยอห์นผู้ทำพิธีล้างใส่ถาดมาให้เดี๋ยวนี้”²⁶ กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์อย่างยิ่ง แต่เพราะได้ทรงสาบานไว้ และเพราะทรงเห็นแก่ผู้รับเชิญ ไม่ทรงปรารถนาจะขัดใจหญิงสาว

²⁷จึงทรงสั่งเพชฌฆาตไปตัดศีรษะของยอห์นมาทันที
²⁸เพชฌฆาตไปตัดศีรษะของยอห์นในคุก ใส่ภาคนำมา
 ให้หญิงสาว หญิงสาวจึงนำไปให้มารดา ²⁹เมื่อบรรดา
 ศิษย์ของยอห์นรู้เรื่อง จึงมารับศพของยอห์น นำไป
 ผังไว้ในคูหา

อัศจรรย์การทวีชนมปังครั้งแรก

³⁰บรรดาอัครสาวกกลับมาเฝ้าพระเยซูเจ้าและ
 ทูลรายงานให้ทรงทราบถึงทุกสิ่งที่เขาได้ทำและได้สอน
³¹พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงมาพัก
 ผ่อนกับเราตามลำพังในที่สงบระยะหนึ่งเถิด” เพราะมี
 คนไปมาจนเขาไม่มีเวลาแม้กระทั่งจะกินอาหาร ³²พระ
 เยซูเจ้าจึงทรงลงเรือไปยังที่สงบตามลำพังพร้อมกับ
 บรรดาอัครสาวก ³³ประชาชนหลายคนเห็นพระเยซู
 เจ้ากับบรรดาอัครสาวกแล่นเรือออกไป ก็คาดคะเนได้
 ว่า พระองค์จะทรงไปที่ใด จึงรีบเดินเท้าออกจากเมือง

ต่างๆ ไปที่นั่นและไปถึงก่อน ³⁴เมื่อเสด็จขึ้นจากเรือ ทรงแลเห็นประชาชนจำนวนมากก็ทรงสงสาร เพราะเขาเหล่านั้นเป็นดังฝูงแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง พระองค์จึงทรงเริ่มสั่งสอนเขาหลายเรื่อง ³⁵เนื่องจากเป็นเวลาเย็นมากแล้ว บรรดาศิษย์จึงเข้ามาเฝ้าพระองค์ ทูลว่า “สถานที่นี้เป็นที่เปลี่ยวและเป็นเวลาเย็นมากแล้ว ³⁶ขอพระองค์ทรงอนุญาตให้ประชาชนไปซื้ออาหารกินตามชนบทและตามหมู่บ้านรอบๆ นี้เถิด” ³⁷พระองค์ตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายจงหาอาหารให้เขากินเถิด” บรรดาศิษย์จึงทูลถามว่า “พวกเราจะต้องไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญมาให้เขากินหรือ” ³⁸พระองค์ตรัสว่า “ท่านมีขนมปังกี่ก้อน ไปดูซิ” บรรดาศิษย์ไปดูแล้วกลับมารายงานว่า “มีขนมปังอยู่ห้าก้อนกับปลาสองตัว” ³⁹พระองค์จึงทรงสั่งให้ทุกคนนั่งลงเป็นกลุ่มๆ ตามพื้นหญ้าสีเขียว ⁴⁰เขาก็นั่งลงเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละหนึ่งร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง ⁴¹พระองค์ทรงรับขนมปัง

ห้ำกั้กับปลาสองตัวขึ้นมา ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นมองท้องฟ้า แล้วทรงกล่าวถวายพระพร ทรงบิขนมปังส่งให้บรรดาศิษย์ไปแจกจ่ายให้กับประชาชน ทั้งยังทรงแบ่งปลาสองตัวแจกจ่ายให้ทุกคนด้วย ⁴²ทุกคนได้กินจนอิม ⁴³แล้วยังเก็บเศษขนมปังและปลาที่เหลือได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม ⁴⁴จำนวนคนที่กินขนมปังครั้งนั้นมีผู้ชายถึงห้าพันคน

พระเยซูเจ้าทรงพระดำเนินบนน้ำ

⁴⁵ทันทีหลังจากนั้น พระเยซูเจ้าทรงสั่งให้บรรดาศิษย์ลงเรือข้ามฟากล่องหน้าไปที่เมืองเบธไซดา ขณะที่พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ ⁴⁶เมื่อทรงอำลาจากเขาแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาเพื่อทรงอธิษฐานภาวนา ⁴⁷ครั้นถึงเวลาค่ำเรืออยู่กลางทะเลสาบพระองค์ทรงอยู่บนฝั่งตามลำพัง ⁴⁸ทรงเห็นว่าบรรดาศิษย์ต้องกรรเชียงเรืออย่างเหน็ดเหนื่อยเพราะเรือทวน

ลม ครั้นถึงเวลาประมาณยามที่สี่ พระองค์ทรงพระ
ดำเนินบนทะเลไปหาบรรดาศิษย์ ทรงตั้งพระทัยจะ
ผ่านเขาไป ⁴⁹บรรดาศิษย์เห็นพระองค์ทรงพระดำเนิน
อยู่บนทะเล ก็คิดว่าเป็นผี จึงส่งเสียงร้องอ้ออึง ⁵⁰เพราะ
ทุกคนได้แลเห็นพระองค์ จึงตกใจกลัว แต่ทันใดนั้น
พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ทำใจให้ดี เราเอง อย่างกลัว
เลย” ⁵¹แล้วพระองค์เสด็จไปหาเขาในเรือ และลมก็
หยุด บรรดาศิษย์รู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง ⁵²เพราะ
ยังไม่เข้าใจเรื่องขนมปัง ใจของเขายังแข็งกระด้างอยู่

พระเยซูเจ้าทรงรักษาผู้เจ็บป่วยที่เมืองเยนเนซาเรธ

⁵³พระเยซูเจ้าทรงข้ามฟากพร้อมกับบรรดาศิษย์
มาจอดเรือขึ้นฝั่งที่เมืองเยนเนซาเรธ ⁵⁴เมื่อเสด็จขึ้น
จากเรือประชาชนก็จำพระองค์ได้ทันที ⁵⁵และคนใน
บริเวณนั้นต่างรีบมาหา นำผู้เจ็บป่วยนอนบนแคร่
มาเฝ้าพระองค์ ณ สถานที่ที่เขาได้ยืนยันว่าพระองค์

ประทับอยู่ ⁵⁶ไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ใด ในหมู่บ้าน
ในเมืองหรือในชนบท เขาก็นำผู้เจ็บป่วยมาวางตาม
ลานสาธารณะ ทูลขอพระองค์ให้เขาสัมผัสเพียงชาย
ฉลองพระองค์เท่านั้น และทุกคนที่สัมผัสแล้วก็หาย
จากโรคภัย

ขนบธรรมเนียมของชาวฟาริสี

7 ¹ชาวฟาริสีและธรรมาจารย์บางคนจากกรุง
เยรูซาเล็มมาเฝ้าพระองค์พร้อมกัน ²เขาสังเกตว่าศิษย์
บางคนของพระองค์กินอาหารด้วยมือที่ไม่สะอาด คือ
ไม่ได้ล้างมือก่อน ³เพราะชาวฟาริสีและชาวยิวโดย
ทั่วไปย่อมถือขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษ เขาไม่
กินอาหารโดยมิได้ล้างมือตามพิธีก่อน ⁴เมื่อกลับจาก
ตลาด เขาจะไม่กินอาหารเว้นแต่จะได้ทำพิธีชำระตัว
ก่อน เขายังถือขนบธรรมเนียมอื่นๆ อีกมาก เช่น การ
ล้างถ้วย จานชามและภาชนะทองเหลือง ⁵ชาวฟาริสี

และธรรมจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมศิษย์ของท่านไม่ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษ และทำไมเขาจึงกินอาหารด้วยมือที่ไม่สะอาด” ⁶พระองค์ตรัสตอบว่า “ประกาศกอิสยาห์ได้พูดอย่างถูกต้องถึงท่าน คนหน้าซื่อใจคด ดังที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

ประชาชนเหล่านี้ให้เกียรติเราแต่ปาก
แต่ใจของเขาอยู่ห่างไกลจากเรา
⁷เขานมัสการเราอย่างไร้ความหมาย
เขาสั่งสอนบัญญัติของมนุษย์
เหมือนกับเป็นสัตว์ธรรม

⁸ท่านทั้งหลายละเลยบทบัญญัติของพระเจ้า กลับไปถือขนบธรรมเนียมของมนุษย์” ⁹แล้วพระองค์ทรงเสริมว่า “ท่านช่างชำนาญในการละเลยบทบัญญัติของพระเจ้า เพื่อถือขนบธรรมเนียมของท่านเองเสีย

จริงๆ ¹⁰เช่นโมเสสกล่าววว่า จงนับถือบิดามารดา และใครด่าบิดาหรือมารดา จะต้องรับโทษถึงตาย ¹¹แต่ท่านกลับสอนว่า ‘ถ้าใครคนหนึ่งพูดกับบิดาหรือมารดาว่า ทรัพย์สินที่ลูกนำมาช่วยเหลือพ่อแม่ได้นั้นเป็นคอร์บัน คือของถวายแด่พระเจ้า’ ¹²ท่านก็อนุญาตให้เขาไม่ต้องช่วยเหลือบิดามารดาอีกต่อไป ¹³ท่านใช้ขนบธรรมเนียมที่ท่านสอนต่อๆ กันมาทำให้พระวาจาของพระเจ้าเป็นโมฆะ ท่านยังปฏิบัติเช่นนี้อีกมากมาย”

สิ่งที่บริสุทธิ์และสิ่งที่เป็นมลทิน

¹⁴พระองค์ทรงเรียกประชาชนเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง ตรัสว่า “ทุกคนจงฟังและเข้าใจเถิด ¹⁵ไม่มีสิ่งใดเลยจากภายนอกของมนุษย์ทำให้เขามีมลทินได้ แต่สิ่งที่ออกมาจากภายในของมนุษย์นั้นแหละทำให้เขามีมลทิน ¹⁶ใครมีหูสำหรับฟัง ก็จงฟังเถิด”

¹⁷เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้าน ห่างจากประชาชน บรรดาศิษย์จึงทูลถามพระองค์ถึงข้อความที่เป็นปริศนานั้น ¹⁸พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ท่านก็ไม่มีปัญญาด้วยหรือ ท่านไม่เข้าใจหรือว่าสิ่งต่างๆ จากภายนอกที่เข้าไปในมนุษย์นั้นทำให้เขามีมลทินไม่ได้ ¹⁹เพราะมันไม่ได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในห้อง แล้วออกไปจากร่างกาย” ดังนี้ ทรงประกาศว่าอาหารทุกชนิดไม่เป็นมลทิน ²⁰พระองค์ยังตรัสอีกว่า “สิ่งที่ออกจากภายในมนุษย์นั้นแหละทำให้เขามีมลทิน ²¹จากภายในคือจากใจมนุษย์นั้นเป็นที่มาของความคิดชั่วร้าย การประพฤติผิดทางเพศ การลักขโมย การฆ่าคน ²²การมีชู้ ความโลภ การทำร้าย การฉ้อโกง การสำส่อน ความอิจฉา การใส่ร้าย ความหยิ่งยโส ความโง่เขลา ²³สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดนี้ออกมาจากภายใน และทำให้มนุษย์มีมลทิน”

III. พระเยซูเจ้าทรงเดินทางนอกแคว้นกาลิลี

พระเยซูเจ้าทรงรักษาบุตรหญิงของหญิง ชาวซีโรฟินีเซีย

²⁴พระองค์เสด็จออกจากที่นั่น เข้าไปในเขตเมืองไทระและเสด็จเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ไม่ทรงต้องการให้ผู้ใดรู้ แต่ทรงซ่อนพระองค์ไม่ได้ ²⁵ทันใดนั้น หญิงคนหนึ่งมีบุตรหญิงถูกปีศาจสิงได้ยินพูดถึงพระองค์ ก็มากราบพระบาท ²⁶นางไม่ใช่ชาวยิว เป็นชาวซีโรฟินีเซียโดยกำเนิด นางทูลอ้อนวอนพระองค์ให้ทรงขับไล่ปีศาจออกจากบุตรหญิง ²⁷พระองค์ตรัสกับนางว่า “ให้ลูกๆ กินอิ่มเสียก่อน เพราะไม่สมควรที่จะเอาอาหารของลูกมาโยนให้ลูกสุนัขกิน” ²⁸หญิงนั้นทูลตอบว่า “ถูกแล้ว พระเจ้าข้า แต่ลูกสุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะก็ยังสามารถกินเศษอาหารของลูกๆ” ²⁹พระองค์จึงตรัสกับนางว่า “เพราะถ้อยคำนี้ จงไปเถิด ปีศาจออกจากลูกสาว

ของเธอแล้ว” ³⁰เมื่อกลับมาถึงบ้าน นางก็พบลูกนอน
อยู่บนเตียง ปีศาจออกไปแล้ว

พระเยซูเจ้าทรงรักษาคณิบัติหูหนวก

³¹พระองค์เสด็จออกจากเขตเมืองไทรแควน
เมืองไซดอน ไปยังทะเลสาบกาลิลีกลางดินแดน
ทศบุรี ³²มีผู้นำคนโง่หูหนวกคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์
ทูลขอร้องให้พระองค์ทรงปกพระหัตถ์ ³³พระองค์
ทรงแยกคนโง่หูหนวกคนนั้นไปจากกลุ่มชน ทรงใช้
นิ้วพระหัตถ์ยอนหูของเขา ทรงใช้พระเขพระแตะลิ้น
ของเขา ³⁴ทรงเงยพระพักตร์ขึ้นเบื้องบน ถอนพระทัย
แล้วตรัสว่า “เอฟฟาธา” แปลว่า “จงเปิดเถิด” ³⁵ทันใด
นั้นหูของเขากลับได้ยิน สิ่งที่ขัดลิ้นอยู่ก็หลุด เขาพูด
ได้ชัดเจน ³⁶พระเยซูเจ้าทรงห้ามประชาชนเหล่านั้น
มิให้พูดเรื่องนี้กับผู้อื่น แต่ยิ่งห้าม ก็ยิ่งเล่าลือกันมาก
ขึ้น ³⁷ต่างก็ประหลาดใจมาก กล่าวว่า “คนคนนี้ทำสิ่ง

ใดดีทั้งนั้น เขาทำให้คนหูหนวกกลับได้ยิน และคนใบ้กลับพูดได้”

อัศจรรย์การทิวขนมปังครั้งที่สอง

8 ¹ครั้งนั้น ประชาชนจำนวนมากชุมนุมกันอีก และไม่มีอะไรกิน พระองค์จึงเรียกบรรดาศิษย์เข้ามา ตรัสกับเขาว่า ²“เราสงสารประชาชนเพราะเขาอยู่กับเรามาสามวันแล้ว และเวลานี้ไม่มีอะไรกิน ³ถ้าเราให้เขากลับบ้านโดยไม่ได้กินอะไร เขาจะหมดเรี่ยวแรงขณะเดินทาง เพราะมีหลายคนเดินทางมาจากที่ไกล” ⁴บรรดาศิษย์จึงทูลตอบว่า “ใครจะหาอาหารในที่เปลี่ยวเช่นนี้มาให้คนเหล่านี้กินจนอิ่มได้” ⁵พระองค์ตรัสถามว่า “ท่านมีขนมปังกี่ก้อน” เขาทูลว่า “เจ็ดก้อน” ⁶พระองค์ทรงสั่งให้ประชาชนนั่งลงบนพื้นดิน ทรงหยิบขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ตรัสขอบพระคุณพระเจ้า แล้วทรงบิขนมปัง ประทานให้บรรดาศิษย์ไปแจกจ่าย เขาก็แจก

มก 8:7

จ่ายขนมปังให้ประชาชน⁷ เขายังมีปลาตัวเล็กๆ อยู่บ้าง พระองค์ทรงกล่าวถวายพระพรพระเจ้า ทรงสั่งให้แจกจ่ายปลาเช่นเดียวกัน⁸ ทุกคนกินจนอิ่ม และยังเก็บเศษที่เหลือได้อีกเจ็ดตะกร้า⁹ ผู้ที่กินขนมปังและปลา มีประมาณสี่พันคน พระองค์ทรงส่งเขากลับไป¹⁰ แล้วพระองค์เสด็จลงเรือพร้อมกับบรรดาศิษย์ไปยังบริเวณเมืองดาลมานูธาทันที

ชาวฟาริสีขอเครื่องหมายจากฟ้า

¹¹ชาวฟาริสีเข้ามาโต้เถียงกับพระองค์ ขอให้ทรงแสดงเครื่องหมายจากฟ้าเพื่อทดสอบ¹² พระองค์ ถอนพระทัยลึกๆ ตรัสว่า “คนยุคนี้แสวงหาเครื่องหมายอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่ออะไร เราบอกความจริงกับท่านว่า คนยุคนี้จะไม่ได้รับเครื่องหมายอย่างใดเลย”¹³ แล้วพระองค์ทรงแยกจากคนเหล่านั้น เสด็จลงเรือข้ามไปอีกฟากหนึ่ง

เชื้อแป้งของชาวฟาริสีและของกษัตริย์เฮโรด

¹⁴บรรดาศิษย์ลืมนำขนมปังไปด้วย และในเรื่องของเขามีขนมปังเหลือเพียงก้อนเดียว ¹⁵พระองค์ทรงกำชับเขาว่า “จงระวังให้ดี จงระวังเชื้อแป้งของชาวฟาริสี และเชื้อแป้งของกษัตริย์เฮโรด” ¹⁶บรรดาศิษย์จึงพูดกันว่า “นี่เป็นเพราะเราไม่มีขนมปัง” ¹⁷พระเยซูเจ้าทรงทราบ จึงตรัสว่า “ทำไมท่านจึงถกเถียงกันเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้ไม่เข้าใจอีกหรือ ท่านยังมีใจแข็งกระด้างกันอยู่อีกหรือ ¹⁸มีตา แต่ไม่เห็น มีหู แต่ไม่ได้ยินหรือ ท่านจำไม่ได้หรือว่า ¹⁹เมื่อเราบิขนมปังห้าก้อนเลี้ยงคนห้าพันคน ท่านเก็บเศษที่เหลือได้เต็มก๊ิกระบุง” เขาตอบว่า “สิบสองกระบุง” ²⁰“เมื่อเราบิขนมปังเจ็ดก้อนเลี้ยงคนสี่พันคน ท่านเก็บเศษที่เหลือได้เต็มก๊ิตะกร้า” เขาทูลตอบว่า “เจ็ดตะกร้า” ²¹แล้วพระองค์ตรัสถามเขาว่า “ท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ”

พระเยซูเจ้าทรงรักษาคคนตาบอดที่เมืองเบธไซดา

²²พระเยซูเจ้าเสด็จมาพร้อมกับบรรดาศิษย์ถึงเมืองเบธไซดา มีผู้นำคนตาบอดคนหนึ่งมาขอให้พระองค์ทรงสัมผัส ²³พระองค์ทรงจูงคนตาบอดออกไปนอกหมู่บ้าน ทรงใช้พระเชพระตะตาของเขา ทรงปกพระหัตถ์เหนือเขา ตรัสถามเขาว่า “ท่านเห็นอะไรไหม” ²⁴เขาเงยหน้าขึ้น ทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นผู้คนเหมือนกับต้นไม้เดินไปเดินมา” ²⁵พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และตะตาของเขาอีก เขาก็เห็นชัด และหายเป็นปกติ มองเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน ²⁶พระเยซูเจ้าทรงส่งเขากลับบ้าน ตรัสว่า “อย่าเข้าไปในหมู่บ้าน”

เปโตรประกาศความเชื่อ

²⁷พระเยซูเจ้าเสด็จพร้อมกับบรรดาศิษย์ไปตามหมู่บ้านต่างๆ ในบริเวณเมืองซีซารียาแห่งฟิลิป ขณะทรงพระดำเนิน พระองค์ตรัสถามบรรดาศิษย์ว่า “คน

ทั้งหลายว่าเราเป็นใคร” ²⁸เขาทูลตอบว่า “บ้างว่าเป็นยอห์นผู้ทำพิธีล้าง บ้างว่าเป็นประกาศกเอลียาห์ บ้างก็ว่าเป็นประกาศกองค์หนึ่ง” ²⁹พระองค์ตรัสถามอีกว่า “ท่านละ ว่าเราเป็นใคร” เปโตรทูลตอบว่า “พระองค์คือพระคริสตเจ้า” ³⁰พระองค์ทรงกำชับบรรดาศิษย์มิให้กล่าวเรื่องเกี่ยวกับพระองค์แก่ผู้ใด

พระเยซูเจ้าทรงทำนายครั้งแรกถึงพระทรมาน

³¹พระเยซูเจ้าทรงเริ่มสอนบรรดาศิษย์ว่า “บุตรแห่งมนุษย์จะต้องรับการทรมานอย่างมาก จะถูกบรรดาผู้อาวุโส มหาสมณะ และธรรมาจารย์ปฏิเสธไม่ยอมรับ และจะถูกประหารชีวิต แต่สามวันต่อมา จะกลับคืนชีพ” ³²พระองค์ทรงประกาศพระวาจานี้อย่างเปิดเผย เปโตรนำพระองค์แยกออกไป ทูลทัดทาน ³³แต่พระเยซูเจ้าทรงหันไปทอดพระเนตรบรรดาศิษย์ ทรงตำหนิเปโตรว่า “เจ้าซาตาน ถอยไปข้างหลังเรา

มก 8:34

อย่าขัดขวาง เจ้าไม่คิดอย่างพระเจ้า แต่คิดอย่าง
มนุษย์”

เงื่อนไขในการติดตามพระคริสตเจ้า

³⁴พระเยซูเจ้าทรงเรียกประชาชนและบรรดา
ศิษย์เข้ามา ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดอยากติดตามเรา ก็ให้
เขาเลิกนึกถึงตนเอง ให้แบกไม้กางเขนของตน และ
ติดตามเรา ³⁵ผู้ใดใคร่รักษาชีวิตของตนให้รอดพ้น จะ
ต้องสูญเสียชีวิตนั้น แต่ถ้าผู้ใดเสียชีวิตของตนเพราะ
เรา และเพราะข่าวดี ก็จะรักษาชีวิตได้ ³⁶มนุษย์จะได้
ประโยชน์ใดในการที่จะได้โลกทั้งโลกเป็นกำไร แต่ต้อง
เสียชีวิต ³⁷มนุษย์จะให้อะไรเพื่อแลกกับชีวิตที่สูญเสีย
ไป ³⁸ถ้าผู้ใดอับอายเพราะเราและเพราะถ้อยคำของเรา
ในยุคของคนไม่ซื่อสัตย์และชั่วร้ายนี้ บุตรแห่งมนุษย์
ก็จะอับอายเพราะเขา เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในพระ
สิริรุ่งโรจน์ของพระบิดาพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์ผู้

ศักดิ์สิทธิ์ด้วยเช่นเดียวกัน”

9 ¹พระองค์ยังตรัสกับบรรดาศิษย์อีกว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า บางท่านที่ยืนอยู่ที่นี่จะไม่ลิ้มรสความตายจนกว่าจะเห็นพระอาณาจักรของพระเจ้ามาถึงพร้อมด้วยพระอานุภาพ”

พระเยซูเจ้าทรงสำแดงพระองค์อย่างรุ่งโรจน์

²ต่อมาอีกหกวัน พระเยซูเจ้าทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นไปบนภูเขาสูงตามลำพัง แล้วพระวรกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา ³ฉลองพระองค์กลับมีสีขาวเจิดจ้า ชาวเผ่องอย่างที่ไม่มีส่วนซักฟอกคนใดในโลกทำให้ขาวเช่นนั้นได้ ⁴แล้วประกาศกเอลีฮาร์กับโมเสสแสดงตนสนทนากับพระเยซูเจ้า ⁵เปโตรจึงทูลพระเยซูเจ้าว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ที่นี่สบายน่าอยู่จริงๆ เราจงสร้างเพิงขึ้นสามหลังเถิด หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับ

โมเสส อีกหลังหนึ่งสำหรับประกาศกเอลียาห์” ⁶เขา
ไม่รู้ว่ากำลังพูดอะไรเพราะศิษย์ทั้งสามคนต่างตกใจ
กลัว ⁷ ครั้นแล้วเมฆก้อนหนึ่งลอยมาปกคลุมเขาไว้ มี
เสียงหนึ่งออกมาจากเมฆก้อนนั้นว่า “ผู้นี้เป็นบุตรสุด
ที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” ⁸ ทันใดนั้น ศิษย์ทั้งสาม
คนเหลียวมองรอบๆ ไม่เห็นผู้ใดอยู่กับตนนอกจากพระ
เยซูเจ้าเท่านั้น

คำถามเกี่ยวกับประกาศกเอลียาห์

⁹ ขณะที่กำลังลงจากภูเขา พระองค์ตรัสสั่งเขา
มิให้เล่าเหตุการณ์ที่เห็นให้ผู้ใดฟัง จนกว่าบุตรแห่ง
มนุษย์จะกลับคืนชีพจากบรรดาผู้ตาย ¹⁰ ศิษย์ทั้งสาม
คนเก็บเรื่องนี้ไว้ไม่บอกใครแต่ยังปรึกษากันว่า “จนกว่า
จะกลับคืนชีพจากบรรดาผู้ตาย” นี้ หมายความว่า
อย่างไร ¹¹ เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “เหตุใดบรรดา
ธรรมจารย์กล่าวว่า ประกาศกเอลียาห์จะต้องมาก่อน”

¹²พระองค์ตรัสตอบว่า “ใช่แล้ว เอลียาห์มาก่อนเพื่อจัดทุกสิ่งให้เข้าสภาพเดิม พระคัมภีร์เขียนไว้อย่างไรเกี่ยวกับบุตรแห่งมนุษย์ พระคัมภีร์เขียนว่าบุตรแห่งมนุษย์จะต้องรับทุกข์ทรมานอย่างมาก และถูกเหยียดหยาม ¹³ดังนั้น เราบอกท่านว่า ‘ประกาศกเอลียาห์ได้มาแล้ว และประชาชนได้ทำกับเขาตามความพอใจ ดังที่เขียนถึงเขาไว้ในพระคัมภีร์’”

คนถูกปีศาจสิง

¹⁴เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จลงจากภูเขาพร้อมกับศิษย์ทั้งสามคนมาพบศิษย์คนอื่น ทรงเห็นประชาชนจำนวนมากห้อมล้อมบรรดาศิษย์ ธรรมจารย์บางคนกำลังถกเถียงกับเขาเหล่านั้น ¹⁵ทันทีที่เห็นพระองค์ ประชาชนทั้งหลายต่างประหลาดใจและและวิ่งเข้ามา ทักทายพระองค์ ¹⁶พระองค์ตรัสถามบรรดาศิษย์ว่า “ท่านกำลังถกเถียงเรื่องอะไรหรือ” ¹⁷คนหนึ่งในกลุ่ม

ชนตอบว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าพายุตรชาย
ที่ปีศาจสิงให้เป็นใบ้มาเฝ้าพระองค์”¹⁸ เมื่อปีศาจสิง
มันผลักเขาให้ล้มลง น้ำลายฟุ้งปาก กัดฟัน และตัว
แข็งทื่อ ข้าพเจ้าได้ขอให้ศิษย์ของพระองค์ขับไล่มัน
แต่เขาทำไม่สำเร็จ”¹⁹ พระองค์ตรัสตอบว่า “คนหัวดี
เขื่อยาก เราจะต้องอยู่กับท่านอีกนานเท่าใด จะต้อง
ทนท่านอีกนานเท่าใด จงพาเด็กมาพบเราเถิด”²⁰ เขา
จึงพานั้นมาเฝ้าพระองค์ เมื่อเห็นพระองค์ ปีศาจ
ก็ทำให้เด็กชักล้มลงกับพื้นดิน กลิ้งไปมา น้ำลายฟุ้ง
ปาก²¹ พระเยซูเจ้าทรงถามบิดาของเด็กว่า “เป็นดังนี้
นานเท่าไรแล้ว” เขาทูลตอบว่า “ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก
เล็กๆ”²² ปีศาจได้ผลักเด็กลงในกองไฟหลายครั้ง บาง
ครั้งผลกลงในน้ำเพื่อให้ตาย ถ้าพระองค์ทรงทำสิ่งใด
ได้ ก็ทรงกรุณาช่วยเราด้วยเถิด”²³ พระเยซูเจ้าตรัส
ว่า “ถ้าทำได้นะหรือ ทุกสิ่งเป็นไปได้ทั้งนั้นสำหรับผู้มี
ความเชื่อ”²⁴ ทันใดนั้นบิดาของเด็กก็ร้องว่า “ข้าพเจ้า

เพื่อโปรดช่วยความเชื่อเล็กน้อยของข้าพเจ้าด้วยเถิด”
²⁵เมื่อพระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นประชาชนเข้ามา
 มากยิ่งขึ้น พระองค์จึงตรัสสำหรับปีศาจว่า “เจ้าปีศาจ
 หนวกไป เราสั่งเจ้าให้ออกจากเด็กคนนี้ และอย่ากลับ
 เข้ามาอีกเลย” ²⁶ปีศาจจึงร้องเสียงดังและทำให้เด็กมี
 อาการชักอย่างรุนแรง แล้วปีศาจก็ออกไป เด็กนอน
 นิ่งเหมือนคนตาย จนคนส่วนมากพูดกันว่า “เขาตาย
 แล้ว” ²⁷แต่พระเยซูเจ้าทรงจับมือเด็ก ทรงช่วยพยุงให้
 ลุกขึ้น เขาก็ยืนขึ้น ²⁸เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้าน
 หลังหนึ่ง บรรดาศิษย์ทูลถามพระองค์เป็นการส่วนตัว
 ว่า “ทำไมพวกเราจึงขับไล่มันไม่ได้” ²⁹พระองค์ตรัส
 ตอบว่า “ปีศาจชนิดนี้ขับไล่ออกไปไม่ได้เลย นอกจาก
 ด้วยการอธิษฐานภาวนาเท่านั้น”

พระเยซูเจ้าทรงทำนายครั้งที่สองถึงพระทรมาน

³⁰พระเยซูเจ้าเสด็จออกจากที่นั่นพร้อมกับ

บรรดาศิษย์ผ่านแคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ทรงต้องการ
ให้ผู้ใดรู้ ³¹ทรงสั่งสอนบรรดาศิษย์ และตรัสว่า “บุตร
แห่งมนุษย์จะถูกมอบในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย เขา
จะประหารชีวิตพระองค์ แต่เมื่อถูกประหารแล้ว ในวันที่
ที่สามพระองค์จะกลับคืนชีพ” ³²บรรดาศิษย์ไม่เข้าใจ
พระวาจานี้ แต่ก็ไม่กล้าทูลถาม

ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด

³³พระเยซูเจ้าเสด็จมาถึงเมืองคาเปอรนาอุม
พร้อมกับบรรดาศิษย์ เมื่อเสด็จเข้าไปในบ้าน พระองค์
ตรัสถามเขาว่า “ท่านถกเถียงกันเรื่องอะไรขณะที่เดิน
ทาง” ³⁴เขาก็นิ่ง เพราะระหว่างทางเขาถกเถียงกันว่า
ผู้ใดยิ่งใหญ่กว่ากัน ³⁵พระองค์จึงประทับนั่ง แล้วทรง
เรียกอัครสาวกสิบสองคนเข้ามา ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดอยาก
เป็นคนที่ยิ่ง ก็ให้ผู้นั้นทำตนเป็นคนสุดท้าย และเป็น
ผู้รับใช้ของทุกคน” ³⁶ครั้นแล้วพระองค์ทรงจูงเด็กเล็กๆ

คนหนึ่งมายืนในกลุ่มพวกเขา ทรงโอบเด็กนั้นไว้ ตรัสว่า ³⁷“ผู้ใดที่ต้อนรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้ในนามของเรา ก็ต้อนรับเรา และผู้ใดที่ต้อนรับเรา ก็มีใช้ต้อนรับเพียงเราเท่านั้น แต่ต้อนรับผู้ที่ทรงส่งเรามาด้วย”

การใช้พระนามของพระเยซูเจ้า

³⁸ยอห์นทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เราได้เห็นคนคนหนึ่งขับไล่ปีศาจเดชะพระนามพระองค์ เราจึงพยายามห้ามปรามไว้ เพราะเขาไม่ใช่พวกเดียวกับเรา” ³⁹พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “อย่าห้ามเขาเลย ไม่มีใครทำอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วต่อมาจะว่าร้ายเราได้ ⁴⁰ผู้ใดไม่ต่อต้านเรา ก็เป็นฝ่ายเรา”

การแสดงความใจดีต่อศิษย์ของพระคริสตเจ้า

⁴¹“ผู้ใดให้นำท่านดื่มเพียงแก้วหนึ่งเพราะท่านเป็นคนของพระคริสตเจ้า เราบอกความจริงกับท่าน

ว่า เขาจะได้บำเหน็จรางวัลอย่างแน่นอน”

การชักนำผู้อื่นให้ทำบาป

⁴²“ผู้ใดเป็นเหตุให้คนธรรมดาๆ ที่มีความเชื่อเหล่านี้ทำบาป ถ้าเขาจะถูกผูกคอด้วยหินไม่ถ่วงในทะเลก็ยิ่งดีกว่ากระทำดังกล่าว ⁴³ถ้ามือข้างหนึ่งของท่านเป็นเหตุให้ท่านทำบาป จงตัดมันทิ้งเสีย ท่านจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์โดยมีมือข้างเดียว ยิ่งดีกว่ามีมือทั้งสองข้างแต่ต้องตกนรกในไฟที่ไม่รู้ดับ ⁽⁴⁴⁾⁴⁵ถ้าเท้าข้างหนึ่งของท่านเป็นเหตุให้ท่านทำบาป จงตัดมันทิ้งเสีย ท่านจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์โดยมีเท้าข้างเดียว ยิ่งดีกว่ามีเท้าทั้งสองข้างแต่ถูกโยนลงนรก ⁽⁴⁶⁾⁴⁷ถ้าตาข้างหนึ่งของท่านเป็นเหตุให้ท่านทำบาป จงควักมันออกเสีย ท่านจะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า โดยมีตาข้างเดียว ยิ่งดีกว่ามีตาทั้งสองข้างแต่ต้องถูกโยนลงนรก ⁴⁸ที่นั่นหนอนไม่รู้ตาย ไฟไม่รู้ดับ ⁴⁹เพราะทุกคนจะถูก

ดองด้วยเกลือและไฟ ⁵⁰เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือจืด
ท่านจะนำสิ่งใดมาทำให้เกลือเค็มได้อีก จงมีเกลือไว้ใน
ท่านเถิด และจงอยู่อย่างสันติกับผู้อื่น”

คำถามเรื่องการหย่าร้าง

10 ¹พระเยซูเจ้าเสด็จออกจากที่นั่นเข้าไปใน
เขตแคว้นยูเดียและอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน
ประชาชนมาเฝ้าพระองค์อีกครั้งหนึ่ง พระองค์จึงทรง
สอนเขาอีกเช่นเคย ²ชาวฟาริสีบางคนทูลถามหวัง
จะจับผิดพระองค์ว่า “เป็นการถูกต้องหรือไม่ที่ชาย
จะหย่ากับภรรยา” ³พระองค์ตรัสตอบว่า “โมเสสได้
บัญญัติไว้ว่าอย่างไร” ⁴เขาทูลตอบว่า “โมเสสอนุญาต
ให้ทำหนังสือหย่าร้างและหย่ากันได้” ⁵พระเยซูเจ้าตรัส
ตอบว่า “เพราะใจคือแข็งกระด้างของท่าน โมเสสจึงได้
เขียนบัญญัติข้อนี้ไว้” ⁶แต่เมื่อแรกสร้างโลกนั้นพระเจ้า
ทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นชายและหญิง ⁷ดังนั้น ชายจะ

ละบิดามารดา⁸ และชายหญิงจะเป็นเนื้อเดียวกัน ดังนี้ เขาจึงไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน⁹ ดังนั้น สิ่งที่พระเจ้าทรงรวมกันไว้ มนุษย์อย่าแยกเลย”¹⁰ เมื่อกลับเข้าไปในบ้านแล้ว บรรดาศิษย์ทูลถามถึงเรื่องนี้ อีก¹¹ พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ผู้ใดหย่าร้างภรรยา และแต่งงานกับอีกคนหนึ่ง ก็ทำผิดประเวณีต่อภรรยาคนเดิม¹² และถ้าหญิงคนหนึ่งหย่ากับสามีไปแต่งงานกับอีกคนหนึ่ง ก็ทำผิดประเวณีเช่นเดียวกัน”

พระเยซูเจ้าและเด็กเล็กๆ

¹³มีผู้นำเด็กเล็กๆ มาเฝ้าพระเยซูเจ้าเพื่อทรงสัมผัสสอวยพร แต่บรรดาศิษย์กลับดุว่าคนเหล่านั้น¹⁴ เมื่อทรงเห็นเช่นนั้น พระองค์ก็หัว ต่รัสแก่บรรดาศิษย์ ว่า “ปล่อยให้เด็กเล็กๆ มาหาเราเถิด อย่าห้ามเลย เพราะพระอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนที่เหมือนเด็กเหล่านี้¹⁵ เราบอกความจริงกับท่านว่า ผู้ใดไม่รับ

พระอาณาจักรของพระเจ้าอย่างเด็กเล็กๆ เขาจะไม่เข้าสู่พระอาณาจักรนั้นเลย”¹⁶ แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเหล่านั้นไว้ ทรงปกพระหัตถ์ และประทานพระพร

เศรษฐีหนุ่ม

¹⁷ขณะที่พระองค์กำลังทรงพระดำเนินอยู่ระหว่างทาง ชายคนหนึ่งรีบเข้ามาคุกเข่าลง ทูลถามว่า “พระอาจารย์ผู้ทรงความดี ข้าพเจ้าต้องทำอะไรเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร”¹⁸ พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า “ทำไมเรียกเราว่าผู้ทรงความดี ไม่มีใครทรงความดีนอกจากพระเจ้าเท่านั้น”¹⁹ ท่านรู้จักบทบัญญัติแล้ว คือ อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าห่อโกง จงนับถือบิดามารดา”²⁰ ชายผู้นั้นทูลว่า “พระอาจารย์ ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติเหล่านี้ทุกข้อมาตั้งแต่เป็นเด็กแล้ว”²¹ พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเขาด้วยพระทัยเอ็นดู ตรัสกับเขาว่า

“ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายทุกสิ่งที่มี มอบเงินให้คนยากจน และท่านจะมีทรัพย์ในสวรรค์ แล้วจงติดตามเรามาเถิด” ²²เมื่อได้ฟังพระวาจานี้ ชายผู้นั้นหน้าสลดลงเพราะเขามีทรัพย์สมบัติจำนวนมาก จึงจากไปด้วยความทุกข์

อันตรายจากทรัพย์สมบัติ

²³พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรโดยรอบ แล้วตรัสกับบรรดาศิษย์ว่า “ยากจริงหนอที่คนมั่งมีจะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า” ²⁴บรรดาศิษย์แปลกใจกับพระวาจานี้ พระเยซูเจ้าจึงตรัสอีกว่า “ลูกเอ๋ย ยากจริงหนอที่จะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า” ²⁵อุลูลจะลอดรูเข็มยังง่ายกว่าคนมั่งมีเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า” ²⁶บรรดาศิษย์ยิ่งประหลาดใจมากขึ้น พุดกันว่า “ดังนั้นใครจะรอดพ้นได้” ²⁷พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรบรรดาศิษย์แล้วตรัสว่า “สำหรับมนุษย์เป็นไปได้ แต่สำหรับ

พระเจ้าเป็นเช่นนั้นได้ เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง”

รางวัลของการสละทุกสิ่ง

²⁸เปโตรทูลพระเยซูเจ้าว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายได้สละทุกสิ่งและติดตามพระองค์แล้ว” ²⁹พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ไม่มีใครที่ละทิ้งบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง บิดามารดา บุตรหรือไร่นาเพราะเห็นแก่เรา และเพราะเห็นแก่ข้าวดี ³⁰จะไม่ได้รับการตอบแทนร้อยเท่าในโลกนี้ เขาจะได้บ้านเรือน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตร ไร่นา พร้อมกับการเบียดเบียน และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร ³¹หลายคนที่เป็นกลุ่มแรกจะกลับเป็นกลุ่มสุดท้าย และกลุ่มสุดท้ายจะกลับกลายเป็นกลุ่มแรก”

พระเยซูเจ้าทรงทำนายนายครั้งที่สามถึงพระทรมาน

³²บรรดาศิษย์กำลังเดินทางขึ้นไปยังกรุงเยรูซา-

เลียม พระเยซูเจ้าเสด็จนำเขาไป เขาต่างประหลาดใจ ผู้ติดตามต่างมีความกลัว พระองค์ทรงพาอัครสาวกสิบสองคนออกไปอีกครั้งหนึ่ง ทรงบอกเขาถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ว่า ³³“บัดนี้ พวกเรากำลังจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม บุตรแห่งมนุษย์จะถูกมอบให้บรรดามหาสมณะและบรรดาธรรมาจารย์ จะถูกตัดสินประหารชีวิต และถูกมอบให้คนต่างชาติ ³⁴สบประมาทเยาะเย้ย ถ่มน้ำลายรด โบยตี และฆ่าเสีย แต่หลังจากนั้นสามวัน เขาจะกลับคืนชีพ”

บุตรของเศเบดีขออภิสิทธิ์

³⁵ยากอบและยอห์นบุตรของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์ ข้าพเจ้าทั้งสองปรารถนาให้พระองค์ทรงกระทำตามที่ข้าพเจ้าจะขอ” ³⁶พระองค์ตรัสถามว่า “ท่านปรารถนาให้เราทำอะไร” ³⁷ทั้งสองคนทูลตอบว่า “ขอโปรดให้ข้าพเจ้าคนหนึ่งนั่งข้างขวา

อีกคนหนึ่งนั่งข้างซ้ายของพระองค์ในพระสิริรุ่งโรจน์
 เกิด”³⁸ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ท่านไม่รู้ที่กำลังขออะไร
 ท่านดื่มถ้วยซึ่งเราจะดื่มได้ไหม หรือรับการล้างที่เรา
 จะรับได้หรือไม่”³⁹ ทั้งสองคนทูลว่า “ได้ พระเจ้าข้า”
 พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า “ถ้วยที่เราจะดื่มนั้น ท่าน
 จะดื่มได้ และการล้างที่เราจะรับนั้น ท่านก็จะได้รับ
⁴⁰ แต่การที่จะนั่งข้างขวาหรือข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่
 หน้าที่ของเราที่จะให้ แต่สงวนไว้สำหรับผู้ที่พระเจ้า
 ทรงจัดเตรียมไว้”

ผู้นำต้องรับใช้ผู้อื่น

⁴¹ เมื่อได้ยินดังนั้น อัครสาวกอีกสิบคนรู้สึก
 โกรธยากอบและยอห์น ⁴² พระเยซูเจ้าจึงทรงเรียกเขา
 ทั้งหมดมาพบ ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายย่อมรู้ว่า คนต่าง
 ชาติที่คิดว่าตนเป็นหัวหน้าย่อมเป็นเจ้านายเหนือผู้อื่น
 และผู้เป็นใหญ่ย่อมใช้อำนาจบังคับ ⁴³ แต่ท่านทั้งหลาย

ไม่ควรเป็นเช่นนั้น ผู้ใดที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่จะต้อง
ทำตนเป็นผู้รับใช้ผู้อื่น⁴⁴ และผู้ใดที่ปรารถนาจะเป็น
คนที่หนึ่งในหมู่ท่าน ก็จะต้องทำตนเป็นผู้รับใช้ทุกคน⁴⁵
เพราะบุตรแห่งมนุษย์มิได้มาเพื่อให้ผู้อื่นรับใช้ แต่
มาเพื่อรับใช้ผู้อื่น และมอบชีวิตของตนเป็นสินไถ่เพื่อ
มนุษย์ทั้งหลาย”

คนตาบอดที่เมืองเยรีโค

⁴⁶พระเยซูเจ้าเสด็จมาถึงเมืองเยรีโคพร้อมกับ
บรรดาศิษย์ ขณะที่พระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโค
พร้อมกับบรรดาศิษย์และประชาชนจำนวนมาก
บารทิเมอัสบุตรของทิเมอัส คนขอทานตาบอดหนึ่งอยู่
ริมทาง⁴⁷ เมื่อได้ยินว่าพระเยซูชานาชาเรีธกำลังเสด็จ
ผ่านมา เขาเริ่มส่งเสียงร้องตะโกนว่า “ข้าแต่พระเยซู
โอรสของกษัตริย์ดาวิดเจ้าข้า โปรดเมตตาข้าพเจ้า
เถิด”⁴⁸หลายคนดูเขาให้เงียบ แต่เขากลับตะโกนดังยิ่ง

กว่าเดิมว่า “พระโอรสของกษัตริย์ดาวิดเจ้าข้า โปรดเมตตาข้าพเจ้าเถิด” ⁴⁹พระเยซูเจ้าทรงหยุด ตรัสว่า “ไปเรียกเขามาซิ” เขาก็เรียกคนตามอดพลางกล่าวว่า “ทำใจดีๆ ไว้ ลูกขึ้น พระองค์กำลังเรียกเจ้าแล้ว” ⁵⁰คนตามอดสลัดเสื้อคลุมทิ้ง กระโดดเข้าไปเฝ้าพระเยซูเจ้า ⁵¹พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ท่านอยากให้เราทำอะไรให้” คนตามอดทูลว่า “รับโปนี่ ให้ข้าพเจ้าแลเห็นเถิด” ⁵²พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า “ไปเถิด ความเชื่อของท่านได้ช่วยท่านให้รอดพ้นแล้ว” ทันใดนั้น เขากลับแลเห็นและเดินทางติดตามพระองค์ไป

IV. พระภารกิจของพระเยซูเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม

พระเมสสิยาห์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

11 ¹เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จพร้อมกับบรรดาศิษย์เข้ามาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ที่หมู่บ้านเบธฟายีและเบธานี

ใกล้กับภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้ศิษย์สองคน
 ไป ² ด้ร้สแก่เขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านข้างหน้า เมื่อ
 เข้าไปแล้ว ท่านจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ยังไม่มีใคร
 เคยขี่ลาตัวนั้นเลย จงแก้เชือกและจูงมันมาเถิด ³ ถ้า
 มีผู้ใดถามว่า ‘ทำไมท่านจึงทำเช่นนั้น’ จงบอกเขาว่า
 ‘พระอาจารย์ต้องการใช้มัน และจะส่งกลับคืนมาให้
 ท่านที’” ⁴ ศิษย์ทั้งสองคนออกไป พบลูกลาตัวหนึ่งผูก
 อยู่ที่ประตูด้านนอกบนถนน ขณะที่เขากำลังแก้เชือก
⁵ บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นถามว่า “ทำอะไรกัน แก้เชือกลูก
 ลาทำไม” ⁶ ศิษย์ทั้งสองคนก็ตอบตามที่พระเยซูเจ้าได้
 ด้ร้สไว้ เขาจึงยอมให้นำลูกลาไป ⁷ ศิษย์ทั้งสองคนจูง
 ลูกลามาทถวายพระเยซูเจ้า ปูเสื่อคลุมของตนบนหลังลา
 พระองค์จึงทรงจูงลูกลาตัวนั้น ⁸ คนจำนวนมากปูเสื่อคลุม
 ของตนตามทาง บางคนปักไม้ซึ่งตัดมาจากทุ่งนาด้วย
⁹ พวกที่เดินไปข้างหน้า และผู้ที่ตามมาข้างหลังต่างโห
 ร้องว่า “โฮซานนา ขอถวายพระพรแต่ผู้มาในพระนาม

องค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁰ ขอพระพรจงมีแด่พระอาณาจักรที่กำลังจะมาถึงของกษัตริย์ดาวิด บรรพบุรุษของเรา โยฮานนา ณ สวรรค์สูงสุด”¹¹ พระเยซูเจ้าเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม เข้าไปในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งต่างๆ โดยรอบแล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานี พร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน ขณะนั้นเป็นเวลาค่ำแล้ว

ต้นมะเดื่อเทศไร้ผล

¹²วันรุ่งขึ้น ขณะที่พระเยซูเจ้าเสด็จออกจากหมู่บ้านเบธานีพร้อมกับบรรดาศิษย์ พระองค์ทรงรู้สึกหิว¹³ เมื่อทอดพระเนตรแต่ไกล ทรงเห็นมะเดื่อเทศต้นหนึ่งมีใบ จึงเสด็จเข้าไปทอดพระเนตรว่ามีผลหรือไม่ ทรงพบแต่ใบ เพราะมิใช่ฤดูมะเดื่อเทศ¹⁴ พระองค์จึงตรัสแก่มะเดื่อเทศต้นนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ต่อไป อย่าให้ใครได้กินผลของเจ้าอีกเลย” บรรดาศิษย์ได้ยินพระวาจา

พระเยซูเจ้าทรงขับไล่บรรดาพ่อค้าออกจากพระวิหาร

¹⁵พระเยซูเจ้าเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับบรรดาศิษย์ เมื่อเสด็จเข้าสู่พระวิหาร พระองค์ทรงขับไล่บรรดาคนซื้อขายนในพระวิหาร ทรงคว่ำโต๊ะของคนแลกเงิน และม้านั่งของคนขายนกพิราบ ¹⁶พระองค์ไม่ทรงยอมให้ใครแบกสัมภาระเดินผ่านพระวิหาร ¹⁷พระองค์ตรัสสอนประชาชนว่า “มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์มิใช่หรือว่า บ้านของเราจะได้ชื่อว่าบ้านแห่งการอธิษฐานภาวนาสำหรับนานาชาติ แต่ท่านทั้งหลายกลับมากำทำให้เป็นช่องโจร” ¹⁸เมื่อบรรดามหาสมณะและบรรดาระรมาจารย์ได้ยินเรื่องนี้ ก็หาช่องทางที่จะกำจัดพระองค์ แต่เขากลัวพระองค์ เพราะประชาชนกำลังประทับใจในคำสั่งสอนของพระองค์ ¹⁹ครั้นถึงเวลาเย็น พระองค์ก็เสด็จออกจากเมืองพร้อมกับบรรดาศิษย์

ต้นมะเดื่อเทศเหี่ยวเฉา ความเชื่อ และการอธิษฐาน ภาวนา

²⁰เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่บรรดาศิษย์ผ่านมา ได้เห็นต้นมะเดื่อเทศเหี่ยวเฉาไปจนถึงราก ²¹เปโตรจำได้จึงทูลพระเยซูเจ้าว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ดูสิ ต้นมะเดื่อเทศที่พระองค์ทรงสาปแช่งนั้นเหี่ยวเฉาไปแล้ว” ²²พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับบรรดาศิษย์ว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด ²³เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าผู้ใดบอกภูเขาว่า ‘จงยกตัวขึ้น และทิ้งตัวลงไปในทะเลเถิด’ โดยไม่มีใจสงสัย แต่เชื่อว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นจะเป็นจริง มันก็จะเป็นเช่นนั้น ²⁴ดังนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ทุกสิ่งที่ท่านวอนขอในการอธิษฐานภาวนา จงเชื่อว่าท่านจะได้รับ และท่านก็จะได้รับ ²⁵ขณะที่ท่านยืนอธิษฐานภาวนา ถ้าท่านมีเรื่องบาดหมางกับผู้ใด จงให้อภัย เพื่อว่าพระบิดาของท่านผู้สถิตบนสวรรค์จะทรงอภัยความผิดให้ท่านด้วย”⁽²⁶⁾

พระเยซูเจ้าทรงรับอำนาจจากที่ใด

²⁷พระเยซูเจ้าเสด็จกลับมาที่กรุงเยรูซาเล็ม
อีกพร้อมทั้งบรรดาศิษย์ ขณะที่ทรงพระดำเนินอยู่ใน
ในพระวิหาร บรรดามหาสมณะ บรรดาธรรมจารย์
และผู้อาวูโสได้เข้ามาพบพระองค์ ²⁸ทูลถามว่า “ท่าน
มีอำนาจใดจึงทำเช่นนี้ ใครมอบอำนาจให้ท่านทำการ
เหล่านี้” ²⁹พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า “เราขอกถามท่าน
อย่างหนึ่งด้วยเหมือนกัน ถ้าท่านตอบ เราก็จะบอก
ท่านว่าเราทำเช่นนี้โดยอำนาจอะไร ³⁰พิธีล้างของ
ยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบมาซิ”
³¹บรรดามหาสมณะ ธรรมจารย์และผู้อาวูโส จึง
ปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่ามาจากสวรรค์ เขาก็จะ
ถามว่า ‘แล้วทำไมท่านจึงไม่เชื่อยอห์น’ ³²แต่เราจะ
บอกว่ามาจากมนุษย์ได้อย่างไร” เขาเหล่านั้นกลัว
ประชาชน เพราะประชาชนคิดว่า ยอห์นเป็นประกาศก
³³จึงทูลตอบพระเยซูเจ้าว่า “เราไม่รู้” พระเยซูเจ้าจึง

ตรัสว่า “เราก็ไม่บอกท่านเช่นเดียวกันว่าเราทำการ
เหล่านี้ด้วยอำนาจใด”

อุปมาเรื่องคนเช่าสวนชั่วร้าย

12 ¹พระเยซูเจ้าตรัสเรื่องอุปมาให้บรรดาผู้นำ
ชาวยิวฟังว่า “ชายคนหนึ่งปลูกองุ่นไว้สวนหนึ่ง ทำรั้ว
ล้อม ขุดบ่ออย่าผลองุ่น สร้างหอเฝ้า ให้ชาวสวนเช่า
แล้วก็ออกเดินทางไปต่างเมือง ²เมื่อถึงเวลากำหนด
เขาก็ใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน เพื่อรับส่วน
แบ่งจากผลผลิตของสวน ³แต่คนเช่าสวนจับผู้รับใช้
คนนั้นทุบตี แล้วไล่กลับไปมือเปล่า ⁴เจ้าของสวนจึงส่ง
ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง คนเช่าสวนตีหัวและด่าว่าผู้รับใช้
คนนี้อย่างหยาบคาย ⁵เจ้าของสวนส่งผู้รับใช้ไปอีกคน
หนึ่ง คนเช่าสวนก็ฆ่าเขา เจ้าของสวนยังส่งผู้รับใช้
คนอื่นไปอีกหลายคน ก็ถูกคนเช่าสวนทุบตีบ้าง ฆ่า
เสียบ้าง ⁶เจ้าของสวนยังมีคนเหลืออยู่อีกคนหนึ่ง คือ

มก 12:7

บุตรสุดที่รัก เขาจึงส่งบุตรไปเป็นคนสุดท้าย โดยคิดว่า ‘พวกนั้นคงจะเกรงใจลูกของเราบ้าง’⁷ แต่คนเช่าสวนเหล่านั้นพูดกันว่า ‘คนคนนี้เป็นทายาท เราจงฆ่าเขาเถิด มรดกจะได้ตกเป็นของเรา’⁸ แล้วเขาก็จับบุตรของเจ้าของสวนฆ่า ทิ้งศพไว้นอกสวน⁹ เจ้าของสวนจะทำอย่างไร เขาจะมากำลายคนเช่าสวนเหล่านั้น แล้วยกสวนให้คนอื่นเช่า¹⁰ ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านพระคัมภีร์ตอนนี้หรือว่า

‘หินที่ช่างก่อสร้างทิ้งเสียนั้น

ได้กลายเป็นศิลาหัวมุม

¹¹องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนั้น

เป็นที่น่าอัศจรรย์กับเรายิ่งนัก”

¹²บรรดาผู้นำชาวยิวพยายามจับกุมพระองค์ เพราะรู้ว่าพระองค์ตรัสอุปมานี้กระทบถึงเขา แต่เขา

ยังเกรงประชาชนอยู่จึงผละจากพระองค์ไป

การเสียภาษีแก่ซีซาร์

¹³ต่อมา เขาได้ส่งชาวฟาริสีและคนบางคนที่เป็นผู้นิยมกษัตริย์เฮโรดมาพบพระเยซูเจ้า หมายถึงจับผิดพระวาจาของพระองค์ ¹⁴คนเหล่านั้นทูลว่า “พระอาจารย์ พวกเรารู้ว่า ท่านเป็นคนเที่ยงตรง ไม่ลำเอียง ท่านไม่เห็นแก่หน้าใคร แต่สั่งสอนวิถีทางของพระเจ้าตามความจริง เป็นการถูกต้องหรือไม่ที่จะเสียภาษีแก่ซีซาร์ เราต้องเสียภาษีหรือไม่ต้องเสียภาษี” ¹⁵พระองค์ทรงทราบความเจ้าเล่ห์ของเขา จึงตรัสว่า “มาทดสอบเราทำไม เอาเงินเหรียญมาให้เราดูสักเหรียญหนึ่งซิ” ¹⁶เขาก็นำเงินเหรียญหนึ่งมาถวาย พระองค์จึงตรัสถามว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” เขาก็ตอบว่า “เป็นของซีซาร์” ¹⁷พระองค์จึงตรัสว่า “ของของซีซาร์ จงคืนให้ซีซาร์ และของของพระเจ้ายกคืนให้พระเจ้า

เถิด” คนเหล่านั้นต่างประหลาดใจในพระองค์

การกลับคืนชีพของบรรดาผู้ตาย

¹⁸ต่อมา ชาวสะดูสีบางคนมาพบพระเยซูเจ้า คนเหล่านั้นสอนว่าไม่มีการกลับคืนชีพ เขาทูลถามพระองค์ว่า ¹⁹“พระอาจารย์ โมเสสเขียนสั่งไว้ว่า ถ้าพี่ชายตายทิ้งภรรยาไว้โดยไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายของเขารับเอาหญิงนั้นมาเป็นภรรยา เพื่อจะได้สืบสกุลของพี่ชาย ²⁰ยังมีพี่น้องเจ็ดคน คนแรกมีภรรยาแล้วตายไปโดยไม่มีบุตร ²¹คนที่สองก็รับนางเป็นภรรยาแล้วตายไปโดยไม่มีบุตร คนที่สามก็เช่นเดียวกัน ²²ทั้งเจ็ดคนไม่มีบุตรเลย ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายไปด้วย ²³เมื่อมนุษย์จะกลับคืนชีพในวันกลับคืนชีพ หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร เพราะทั้งเจ็ดคนต่างได้นางเป็นภรรยา”

²⁴พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า “ท่านคิดผิดไปแล้วมิใช่หรือ ท่านไม่เข้าใจพระคัมภีร์และไม่รู้จักพระอาณาจักร

ของพระเจ้า²⁵ เมื่อผู้ตายจะกลับคืนชีพนั้น จะไม่มีการ
 แต่งงานเป็นสามีภรรยาอีก แต่เขาจะเป็นเหมือนทูต
 สวรรค์²⁶ ส่วนเรื่องผู้ตายกลับคืนชีพนั้น ท่านไม่ได้อ่าน
 หนังสือของโมเสสตอนที่กล่าวถึงพุ่มไม้หรือว่า พระเจ้า
 ตรัสกับเขาอย่างไร พระองค์ตรัสว่า ‘เราคือพระเจ้าของ
 อับราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ’
²⁷ พระองค์มิใช่พระเจ้าของผู้ตาย แต่เป็นพระเจ้าของ
 ผู้เป็น ท่านคิดผิดไปมากทีเดียว”

บทบัญญัติเอก

²⁸ ธรรมจารย์คนหนึ่งเข้ามาเฝ้าพระเยซูเจ้า ได้
 ฟังการโต้เถียงเรื่องนี้ และเห็นว่าพระองค์ทรงตอบได้
 ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า “บทบัญญัติข้อใดเป็นเอก
 กว่าบทบัญญัติข้ออื่นๆ” ²⁹ พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า
 “บทบัญญัติเอกก็คือ อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด องค์พระ
 ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่

เพียงพระองค์เดียว³⁰ ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญา
และสุดกำลังของท่าน³¹ บทบัญญัติประการที่สองก็
คือ ท่านจะต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง ไม่มี
บทบัญญัติข้อใดยิ่งใหญ่กว่าบทบัญญัติสองประการนี้”
³² ธรรมจารย์คนนั้นทูลว่า “พระอาจารย์ ท่านตอบ
ได้ดี จริงทีเดียวที่ท่านกล่าวว่า พระเจ้ามีแต่เพียง
พระองค์เดียวและนอกจากพระองค์แล้วไม่มีพระเจ้า
อื่นเลย³³ การจะรักพระองค์สุดจิตใจ สุดความเข้าใจ
และสุดกำลัง และรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเองนี้
มีคุณค่ามากกว่าเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสักการ
บูชาใดๆ ทั้งสิ้น”³⁴ พระเยซูเจ้าทรงเห็นว่าเขาพูด
อย่างเฉลียวฉลาด จึงตรัสว่า “ท่านอยู่ไม่ไกลจากพระ
อาณาจักรของพระเจ้า” หลังจากนั้น ไม่มีผู้ใดกล้าทูล
ถามพระองค์อีกเลย

พระเยซูเจ้าทรงเป็นยิ่งกว่าโอรสของกษัตริย์ดาวิด

³⁵พระเยซูเจ้าทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร ตรัสถามว่า “บรรดาธรรมจารย์พูดได้อย่างไรว่าพระคริสต์เป็นโอรสของกษัตริย์ดาวิด ³⁶เพราะกษัตริย์ดาวิดเองเมื่อได้รับการดลใจจากพระจิตเจ้า ได้ตรัสว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้า
ของข้าพเจ้าว่า

เชิญประทับนั่งเบื้องขวาของเรา

จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่าน

อยู่ใต้เท้าของท่าน

³⁷เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงเรียกพระคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระคริสต์จะทรงเป็นโอรสของกษัตริย์ดาวิดได้อย่างไร” ประชาชนจำนวนมากฟังพระองค์ด้วยความพอใจ

พระเยซูเจ้าทรงประณามบรรดาธรรมอาจารย์

³⁸พระเยซูเจ้าตรัสกับประชาชนขณะที่ทรงสั่งสอนว่า “จงระวังบรรดาธรรมอาจารย์ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา พอใจให้คนทั้งหลายค้ำบตามลานสาธารณะ ³⁹พอใจนั่งแถวหน้าในศาลาธรรม พอใจนั่งที่หัวโต๊ะในงานเลี้ยง ⁴⁰คนพวกนี้กินบ้านของหญิงม่ายและอริชฎานภาวนายัดยาวเพื่อให้คนมอง คนเหล่านี้จะรับโทษหนักกว่าผู้อื่น”

เศษเงินของหญิงม่าย

⁴¹ขณะที่พระองค์ประทับนั่งตรงหน้าตู้ทาน ทอดพระเนตรเห็นประชาชนใส่เงินลงในตู้ทาน คนมั่งมีหลายคนใส่เงินจำนวนมาก ⁴²หญิงม่ายยากจนคนหนึ่งเข้ามา เอาเหรียญทองแดงสองเหรียญใส่ลงในตู้ทาน ⁴³พระองค์จึงทรงเรียกบรรดาศิษย์เข้ามาตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจน

คนนี้ได้ทำงานมากกว่าทุกคนที่ได้ใส่เงินลงในตู้ทาน⁴⁴ เพราะทุกคนเอาเงินที่เหลือใช้มาทำงาน แต่หญิงคนนี้ขัดสนอยู่แล้ว ยังนำเงินทั้งหมด นำทุกอย่างที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตมาทำงาน”

คำปราศรัยเรื่องอันติวิทยา

บทนำ

13¹ ขณะที่พระเยซูเจ้าเสด็จออกจากพระวิหาร ศิษย์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “ดูซิ พระอาจารย์ ก็ก้อนหินและอาคารเหล่านี้ช่างใหญ่โตจริงๆ”² พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า “ท่านเห็นอาคารใหญ่เหล่านี้ไหม จะไม่มีก้อนหินเหลือซ้อนกันอยู่เลย ทุกสิ่งจะถูกทำลาย”

³ เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ ตรงข้ามกับพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์น และอันดรูว์ ทูลถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า ⁴“โปรดบอกเรา

มก 13:5

เถิดว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด และจะมี
เครื่องหมายใดบอกว่าเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้กำลัง
จะเกิดขึ้น”

ความทุกข์จะเริ่มขึ้น

⁵พระเยซูเจ้าจึงตรัสตอบว่า “จงระวังอย่าให้ใคร
หลอกลวงท่านได้ ⁶หลายคนจะอ้างนามของเราพูดว่า
‘เราเป็นพระคริสต์’ และจะหลอกลวงคนจำนวนมาก
ให้หลงผิดไป ⁷เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินข่าวลือเรื่อง
สงครามทั้งใกล้และไกล จงอย่าตกใจ เหตุการณ์เหล่านี้
จำเป็นต้องเกิดขึ้น แต่ยังไม่ถึงวาระสุดท้าย ⁸ชนชาติ
หนึ่งจะลุกขึ้นต่อสู้กับอีกชนชาติหนึ่ง อาณาจักรหนึ่งจะ
ลุกขึ้นต่อสู้กับอีกอาณาจักรหนึ่ง แผ่นดินไหวและความ
อดอยากจะเกิดขึ้นหลายแห่ง จะเป็นเหมือนการเริ่มต้น
ของความทุกข์ในการคลอดบุตร”

⁹“จงระวังตัวให้ดี เขาจะมอบท่านให้ศาล ท่าน

จะถูกทบตีในศาลาธรรม และท่านจะยืนต่อหน้าผู้ว่า
ราชการและกษัตริย์เพราะเรา เพื่อเป็นพยานถึงเราต่อ
หน้าพวกเขา ¹⁰แต่ก่อนหน้านั้นข่าวดีจะต้องได้รับการ
ประกาศแก่ชนทุกชาติแล้ว”

¹¹“เมื่อเขานำท่านไปส่งมอบนั้น จงอย่ากังวล
เลยว่าจะต้องพูดอะไร แต่จงพูดตามที่พระเจ้าทรง
ดลใจในเวลานั้นเถิด เพราะผู้พูดนั้นไม่ใช่ท่าน แต่เป็น
พระจิตเจ้า ¹²พี่น้องจะกล่าวโทษกัน พ่อจะกล่าวโทษ
ลูก ลูกจะลุกขึ้นมากล่าวหาพ่อแม่เพื่อให้ถูกประหาร
ชีวิต ¹³ท่านทั้งหลายจะเป็นที่จงเกลียดจงชังของทุก
คนเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดยืนหยัดอยู่จนถึงวาระ
สุดท้าย ผู้นั้นก็จะรอดพ้น”

ความทุกข์เวทนาอย่างใหญ่หลวงของกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁴“เมื่อใดที่ท่านทั้งหลายเห็นผู้ทำลายที่นำ
รั้งเกียจยืนอยู่ในที่ไม่สมควร ผู้อ่านจงเข้าใจเองเถิด

ว่าหมายถึงอะไร เมื่อนั้น ให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนี
ไปยังภูเข ¹⁵ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าก็อย่าลงมาเก็บข้าวของ
ในบ้าน ¹⁶ผู้ที่อยู่ในทุ่งนา จงอย่ากลับไปเอาเสื้อคลุมที่
บ้าน ¹⁷น่าสงสารหญิงมีครรภ์และแม่ลูกอ่อนในวันนั้น
¹⁸จงอธิษฐานภาวนาอย่าให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในฤดู
หนาว ¹⁹เพราะในเวลานั้น จะมีความทุกข์ทรมานอย่าง
ที่ไม่เคยมีตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงบัดนี้
และจะไม่มีต่อไปอีกเลย ²⁰ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้
ทรงให้วันเหล่านั้นสั้นลงแล้ว มนุษย์ทุกคนก็จะพินาศ
แต่พระองค์ทรงให้วันเหล่านั้นสั้นลงเพราะทรงเห็นแก่
ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้”

²¹“เวลานั้น ถ้าผู้ใดบอกท่านว่า ‘พระคริสต์อยู่ที่
ที่นี่’ หรือ ‘พระคริสต์อยู่ที่นั่น’ จงอย่าเชื่อ ²²เพราะ
จะมีพระคริสต์เทียมและประกาศกเทียมหลายคนเกิด
ขึ้น จะทำเครื่องหมายอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ ถ้าเป็น
ไปได้จะหลอกลวงผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ ²³ท่าน

ทั้งหลายจงระวังให้ดี เราได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งหมด
นี้ให้ฟังไว้ก่อนแล้ว”

การเสด็จมาของบุตรแห่งมนุษย์

²⁴“ในวันเหล่านั้นเมื่อทุกขเวทนาผ่านไปแล้ว
ดวงอาทิตย์จะมีตไป ดวงจันทร์จะไม่ทอแสง ²⁵ดวงดาว
จะตกจากท้องฟ้า และอาณูภาพบนท้องฟ้าจะสั่น
สะเทือน ²⁶เมื่อนั้นประชาชนทั้งหลายจะเห็นบุตรแห่ง
มนุษย์เสด็จมาในก้อนเมฆ ทรงพระอาณูภาพและพระ
สิริรุ่งโรจน์ยิ่งใหญ่ ²⁷เมื่อนั้น พระองค์จะทรงใช้ทูต
สวรรค์ไปรวบรวมผู้ที่ทรงเลือกสรรจากทั้งสี่ทิศ จาก
ปลายแผ่นดินจนสุดขอบฟ้า”

เวลาแห่งการเสด็จมาของบุตรแห่งมนุษย์

²⁸“จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อเทศเถิด เมื่อ
มันแตกกิ่งอ่อนและผลิใบ ท่านทั้งหลายย่อมรู้ว่าฤดู

ร้อนใกล้เข้ามาแล้ว ²⁹ท่านก็เช่นเดียวกัน เมื่อเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ก็จงรู้เถิดว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้ อยู่ที่ประตูแล้ว ³⁰เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงพ้นไปก่อนที่เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้น ³¹ฟ้าดินจะสูญสิ้นไป แต่อาณาจักรของเราจะไม่สูญสิ้นไปเลย”

³²“ส่วนเรื่องวันและเวลานั้น ไม่มีใครรู้เลย ทั้งบรรดาทูตสวรรค์ และแม้แต่พระบุตร นอกจากพระบิดาเพียงพระองค์เดียว”

จงระวังตัวไว้ให้พร้อม

³³“จงระวัง จงตื่นเฝ้าเถิด เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้ว่ในวันเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไร ³⁴เหมือนกับชายคนหนึ่งที่ก่อนจะเดินทางออกจากบ้านได้มอบอำนาจให้กับผู้รับใช้ ให้แต่ละคนมีงานของตนและยังสั่งคนเฝ้าประตูให้คอยตื่นเฝ้าไว้ ³⁵ดังนั้น ท่านทั้งหลายจงตื่นเฝ้า

เกิด เพราะท่านไม่รู้³⁶ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร อาจจะมาเวลาค่ำ เวลาเที่ยงคืน เวลาไก่ขัน หรือเวลารุ่งเช้า ³⁶ถ้าเขากลับมาโดยไม่คาดคิด อย่าให้เขาพบท่าน กำลังหลับอยู่ ³⁷สิ่งที่เราบอกท่าน เราก็บอกทุกคนด้วย ว่า จงตื่นเฝ้าเกิด”

V. พระทรมานและการกลับคืนพระชนมชีพ

การวางแผนกำจัดพระเยซูเจ้า

14¹สองวันก่อนจะถึงวันปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ บรรดาหัวหน้าสมณะและธรรมจารย์ คิดหาอุบายจับกุมพระเยซูเจ้า เพื่อจะได้ประหารชีวิตพระองค์ ²เขาพูดกันว่า “อย่าทำในวันฉลองเลย มิฉะนั้น ประชาชนจะก่อการจลาจล”

การเจิมที่เบธานี

³พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในบ้านของซีโมนที่เคยเป็นโรคเรื้อน ขณะที่กำลังประทับที่โต๊ะอาหาร หญิงคนหนึ่งถือขวดหินขาวบรรจุน้ำมันหอมสมุนไพรบริสุทธิ์ราคาแพงเข้ามา นางทูปขวดหินขาวแตก และเทน้ำมันหอมลงบนพระเศียรของพระองค์ ⁴บางคนพูดกันอย่างไม่พอใจว่า “ทำไมจึงทำให้น้ำมันหอมเสียไปเปล่าๆ” ⁵น้ำมันหอมนี้อาจจะขายได้เงินมากกว่าสามร้อยเหรียญ แล้วเอาเงินไปให้คนยากจน” เขาเหล่านั้นนับว่านาง ⁶พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า “ปล่อยนางเถิด ทำให้นางยุ่งยากใจทำไม นางได้ทำกิจการดีต่อเรา ⁷ท่านจะมีคนยากจนอยู่กับท่านเสมอ ท่านจะทำได้ต่อเขาเมื่อไรก็ได้ แต่ท่านจะไม่มีเราอยู่กับท่านเสมอไป” ⁸นางได้ทำสิ่งที่นางทำได้แล้ว นางชโลมกายของเราล่วงหน้าก่อนจะถึงเวลาฝังศพ ⁹เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ที่ใดในโลกที่มีการประกาศข่าวดี จะ

มีการกล่าวถึงสิ่งที่นางได้ทำเพื่อเป็นการระลึกถึงนาง”

ยูดาสทรยศต่อพระเยซูเจ้า

¹⁰ยูดาสอิสคาริโอท หนึ่งในบรรดาอัครสาวกสิบสองคน ไปพบบรรดาหัวหน้าสมณะเพื่อจะมอบพระเยซูเจ้า ¹¹เมื่อเขาเหล่านั้นได้ยินดังนั้นก็ตีใจและสัญญาจะให้เงินแก่ยูดาส ยูดาสจึงหาโอกาสที่จะมอบพระองค์

การเตรียมงานเลี้ยงปัสกา

¹²วันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาฆ่าลูกแกะปัสกา บรรดาศิษย์ทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “พระองค์มีพระประสงค์ให้เราจัดเตรียมการเลี้ยงปัสกาที่ไหน” ¹³พระองค์จึงทรงใช้ศิษย์สองคนไป สั่งเขาว่า “จงเข้าไปในกรุง แล้วจะพบชายคนหนึ่งกำลังเดินแบกหม้อน้ำอยู่ จงตามเขาไป ¹⁴เขาเข้าไปที่ไหน จงถามเจ้าของบ้านว่า ‘พระอาจารย์ถามว่า ห้องที่เรา

มก 14:15

จะกินปัสกากับบรรดาศิษย์นั้นอยู่ที่ไหน' ¹⁵เขาจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนปูพรมไว้เรียบร้อย จงจัดเตรียมปัสกาไว้สำหรับพวกเราที่นั่นแหละ” ¹⁶ศิษย์ทั้งสองคนออกเดินทางเข้าไปในกรุง พบสิ่งต่างๆ ดังที่พระองค์ทรงบอกไว้ จึงจัดเตรียมปัสกา

พระเยซูเจ้าทรงทำนายถึงการทรยศของยูดาส

¹⁷ครั้นถึงเวลาค่ำ พระองค์เสด็จมาพร้อมกับบรรดาอัครสาวกสิบสองคน ¹⁸ขณะที่ทุกคนนั่งที่โต๊ะและกินอาหารพร้อมกับพระเยซูเจ้าอยู่นั้น พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในที่นี่จะทรยศต่อเรา คนทรยศกำลังกินอาหารกับเรา” ¹⁹บรรดาอัครสาวกรู้สึกเศร้าใจ ทูลถามพระองค์ทีละคนว่า “ใช่ข้าพเจ้าหรือไม่” ²⁰พระองค์ตรัสว่า “เป็นคนหนึ่งในสิบสองคนนี้ คือคนที่กำลังจิ้มอาหารในชามเดียวกันกับเรา” ²¹เพราะบุตรแห่งมนุษย์กำลังจะจาก

ไปตามที่เขียนเกี่ยวกับพระองค์ไว้ในพระคัมภีร์ วิบัติ
จงเกิดแก่คนที่ทรยศต่อบุตรแห่งมนุษย์ ถ้าเขาไม่ได้
เกิดมาจะดีกว่า”

พระเยซูเจ้าทรงตั้งศีลมหาสนิท

²²ขณะที่ทุกคนกำลังกินอาหารอยู่นั้น พระองค์
ทรงหยิบขนมปัง ตรัสถวายพระพร ทรงบิขนมปัง
ประทานให้เขาเหล่านั้น ตรัสว่า “จงรับเถิด นี่เป็นกาย
ของเรา” ²³แล้วพระองค์ทรงหยิบถ้วย ตรัสขอบพระคุณ
ประทานให้เขาและทุกคนดื่มจากถ้วยนั้น ²⁴พระองค์
ตรัสกับเขาว่า “นี่เป็นโลหิตของเรา โลหิตแห่งพันธ
สัญญาที่หลั่งออกเพื่อคนจำนวนมาก ²⁵เราบอกความ
จริงกับท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำจากผลองุ่น
ใด จนกว่าจะถึงวันที่เราจะดื่มเหล้าองุ่นใหม่ในพระ
อาณาจักรของพระเจ้า”

พระเยซูเจ้าทรงทำนายว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์

²⁶เมื่อขับร้องเพลงสวดดีแล้ว ทุกคนออกจากห้อง เพื่อไปยังภูเขามะกอกเทศ ²⁷พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า “ท่านทุกคนจะทอดทิ้งเรา เพราะมีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่าเราจะตีผู้เลี้ยงแกะและแกะจะกระจัดกระจายไป” ²⁸แต่เมื่อเรากลับคืนชีพแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน” ²⁹เปโตรทูลว่า “แม้ว่าทุกคนจะทอดทิ้งพระองค์ ข้าพเจ้าก็จะไม่ทอดทิ้งพระองค์เลย” ³⁰พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่าคืนนี้ก่อนไก่จะขันสองครั้ง ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” ³¹แต่เปโตรทูลย้าว่า “ถึงแม้ข้าพเจ้าจะต้องตายพร้อมกับพระองค์ ข้าพเจ้าก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” อัครสาวกทุกคนก็พูดเหมือนกัน

ในสวนเกทเสมนี

³²พระเยซูเจ้าเสด็จมาพร้อมกับบรรดาศิษย์ถึง

สถานที่แห่งหนึ่งชื่อ “เกทเสมณี” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ ขณะที่เราไปอธิษฐานภาวนา” ³³ แล้วทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปกับพระองค์ ³⁴ พระองค์ทรงเริ่มรู้สึกหวาดกลัวและเศร้าพระทัยอย่างยิ่ง จึงตรัสกับเขาทั้งสามคนว่า “ใจเราเป็นทุกข์แทบสิ้นชีวิต จงอยู่ที่นี้และตื่นเฝ้าเถิด” ³⁵ แล้วทรงพระดำเนินไปข้างหน้าอีกเล็กน้อย ทรงทรุดลงกับพื้นดิน ทรงอธิษฐานภาวนาเพื่อให้เวลานั้นผ่านพ้นพระองค์ไป ถ้าเป็นไปได้ ³⁶ พระองค์ทูลว่า “อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งได้ โปรดทรงเอาถ่วงนี้ไปจากข้าพเจ้าเถิด อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพเจ้า แต่ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด” ³⁷ พระองค์เสด็จกลับมา พบศิษย์ทั้งสามคนกำลังหลับ จึงตรัสกับเปโตรว่า “ซีโมน ท่านหลับหรือ ท่านตื่นเฝ้าสักหนึ่งชั่วโมงไม่ได้หรือ” ³⁸ จงตื่นเฝ้าและอธิษฐานภาวนาเพื่อจะไม่เข้าสู่การผจญ จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังอ่อน

กำลัง” ³⁹แล้วพระองค์เสด็จไปอธิษฐานภาวนาอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวถ้อยคำเดียวกัน ⁴⁰ ครั้นเสด็จกลับมา ก็ทรงพบเขาหลับอยู่อีก เพราะลืมนอนไม่ขึ้น และเขาไม่รู้จะทูลตอบพระองค์อย่างไร ⁴¹ เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สาม พระองค์ตรัสกับเขาว่า “บัดนี้ท่านหลับต่อไปและพักผ่อนได้ พอเถอะ เวลาที่บุตรแห่งมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาปมาถึงแล้ว ⁴² จงลุกขึ้น ไปกันเถิด ผู้ทรยศมาแล้ว”

พระเยซูเจ้าทรงถูกจับกุม

⁴³ ขณะที่พระเยซูเจ้ากำลังตรัสอยู่นั้น ยูดาสหนึ่งในบรรดาอัครสาวกสิบสองคน มาถึงพร้อมไปกับคนจำนวนหนึ่ง ถือดาบและไม้ตะบองเป็นอาวุธ บรรดาหัวหน้าสมณะ ธรรมอาจารย์และผู้อาวุโสส่งคนเหล่านี้มา ⁴⁴ ผู้ทรยศให้สัญญาณกับคนเหล่านี้ว่า “เราจับผู้ใด ก็เป็นคนนั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้แล้วคุมตัวเขาไป

อย่างแน่นหนาเถิด” ⁴⁵เมื่อยูดาสมาถึง ก็ตรงเข้าไปหา พระองค์ ทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า” แล้วลอบพระองค์ ⁴⁶คนเหล่านั้นต่างกรูกันเข้ามาจับกุมพระองค์ ⁴⁷คนที่ ยืนอยู่ที่นั่นคนหนึ่งชักดาบฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหา สมณะ ไบหูขาด

⁴⁸พระเยซูเจ้าตรัสถามคนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายถือดาบ ถือตะบองมาจับเราราวกับเราเป็นโจร เทียวหรือ” ⁴⁹เราอยู่กับท่านทุกวัน สั่งสอนในบริเวณ พระวิหาร ท่านก็ไม่ได้มาจับเรา แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อให้พระคัมภีร์เป็นความจริง” ⁵⁰ศิษย์ทุกคนทิ้ง พระองค์ แล้วหนีไป ⁵¹ชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าป่าน ผืนเดียวตามพระองค์ไป คนเหล่านั้นพยายามจับเขา ⁵²แต่เขาสลัดผ้าป่านนั้นทิ้ง แล้ววิ่งหนีไปแต่ตัวเท่านั้น

พระเยซูเจ้าทรงถูกพิจารณาคดีในสภาชั้นเฮตริน

⁵³บรรดาผู้ที่จับกุมพระเยซูเจ้านำพระองค์ไปยัง

บ้านของมหาสมณะ บรรดาหัวหน้าสมณะ ผู้อาวุโส และธรรมอาจารย์ทุกคนชุมนุมกันที่นั่น ⁵⁴ส่วนเปโตร ติดตามพระองค์ไปห่างๆ จนเข้าถึงภายในลานบ้านของมหาสมณะ และนั่งผิงไฟอยู่กับบรรดาผู้รับใช้ ⁵⁵บรรดาหัวหน้าสมณะและสมาชิกสภาชั้นเฮตรินทุกคนพยายามหาพยานเพื่อกล่าวหาพระเยซูเจ้า และประหารชีวิตพระองค์ แต่เขาหาพยานไม่ได้ ⁵⁶พยานเท็จหลายคนปรักปรำพระองค์ แต่คำให้การของเขาไม่ตรงกัน ⁵⁷บางคนลุกขึ้นให้การเท็จปรักปรำพระองค์ว่า ⁵⁸“เราได้ยินเขาพูดว่า ‘ฉันจะทำลายวิหารที่สร้างด้วยมือมนุษย์นี้ และภายในสามวัน จะสร้างขึ้นใหม่อีกหลังหนึ่ง ซึ่งไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์’” ⁵⁹แม้กระทั่งเรื่องนี้ คำให้การของพยานก็ไม่ตรงกัน ⁶⁰มหาสมณะจึงลุกขึ้นยืนกลางที่ชุมนุม ถามพระเยซูเจ้าว่า “ท่านไม่ตอบอะไรหรือ พยานเหล่านี้ตั้งข้อกล่าวหาอะไรปรักปรำท่าน” ⁶¹แต่พระองค์ทรงนิ่ง มิได้ตรัสตอบแต่

ประการใด มหาสมณะจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ควรรับการถวายพระพรหรือ”⁶² พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เราเป็น และท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรแห่งมนุษย์ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาของพระเจ้าผู้ทรงอำนาจ และจะเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆบนท้องฟ้า”⁶³ มหาสมณะจึงฉีกเสื้อของตน แล้วกล่าวว่า “เราจะต้องการพยานอะไรอีก”⁶⁴ ท่านทั้งหลายต่างได้ยินเขาพูดดูหมิ่นพระเจ้าแล้ว ท่านคิดเห็นอย่างไร” เขาทุกคนตัดสินว่า พระองค์ควรรับโทษถึงตาย⁶⁵ บางคนถ่มน้ำลายรดพระองค์ ใช้ผ้าปิดพระพักตร์ ชกต่อย พระองค์ และพูดว่า “จงทลายซิ” บรรดาผู้รับใช้ก็ตบตีพระองค์ด้วย

เปโตรปฏิเสธพระเยซูเจ้า

⁶⁶ขณะที่เปโตรอยู่ที่ลานข้างล่าง หญิงรับใช้คนหนึ่งของมหาสมณะมาที่นั่น ⁶⁷เมื่อเห็นเปโตรกำลัง

หนึ่งผิงไฟอยู่ ก็จ้องมองเขาและพูดว่า “ท่านอยู่กับเยซู
ชาวนาซาเร็ธด้วย” ⁶⁸ แต่เปโตรปฏิเสธว่า “ฉันไม่รู้ และ
ไม่เข้าใจว่าท่านพูดเรื่องอะไร” แล้วจึงเดินไปที่ทางเข้า
ไวก์กัน ⁶⁹ หมึงรับใช้ยังคงเห็นเปโตรจึงบอกคนที่ยืนอยู่
ที่นั่นว่า “คนนี้เป็นคนหนึ่งเ็นพวกของเขาด้วย” ⁷⁰ แต่
เปโตรปฏิเสธอีก ต่อมาไม่นาน คนที่เ็นอยู่ที่นี่กล่าว
กับเปโตรว่า “ท่านเป็นคนหนึ่งเ็นพวกเขาแน่ๆ เพราะ
ท่านเป็นชาวกาลิลี” ⁷¹ แต่เปโตรเริ่มสับสนอย่าง
แท้จริงว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้จักคนที่ท่านกำลังพูดถึง”
⁷² ทันใดนั้นไวก์กันเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำ
ที่พระเยซูเจ้าตรัสไว้แก่ตนว่า “ก่อนไวก์จะชันสองครั้ง
ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” แล้วเขาก็ร้องให้

พระเยซูเจ้าต่อหน้าปีลาต

15 ¹ ครั้นรุ่งเช้า บรรดาหัวหน้าสมณะ พร้อม
กับผู้อาวุโส ธรรมอาจารย์ และบรรดาสมาชิกสภา

ชั้นเฮตรินทุกคนประชุมตกลงกัน สั่งให้มัดพระเยซู
 เจ้า และนำไปมอบให้ปีลาต ²ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า
 “ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ” พระองค์ตรัสตอบว่า
 “ท่านพูดเองแล้ว” ³บรรดาหัวหน้าสมณะพยายามกล่าว
 หาพระองค์หลายประการ ⁴ปีลาตจึงถามพระองค์อีก
 ว่า “ท่านไม่ตอบอะไรหรือ เห็นไหม เขากล่าวหาท่าน
 หลายประการทีเดียว” ⁵แต่พระเยซูเจ้ามิได้ตรัสตอบอีก
 ทำให้ปีลาตประหลาดใจมาก ⁶ทุกปีในเทศกาลปัสกา
 ปีลาตเคยปล่อยนักโทษหนึ่งคนตามคำขอของ
 ประชาชน ⁷ชายคนหนึ่งชื่อ บาร์บัส ถูกจองจำพร้อม
 กับพวกกบฏที่ฆ่าคนในการจลาจล ⁸เมื่อประชาชน
 ขึ้นไปขอให้ปีลาตปล่อยนักโทษตามประเพณีที่เคยทำ
⁹ปีลาตถามว่า “ท่านต้องการให้เราปล่อยกษัตริย์ของ
 ชาวยิวหรือ” ¹⁰ปีลาตรู้อยู่แล้วว่าบรรดาหัวหน้าสมณะ
 มอบพระองค์ให้เพราะความอิจฉา ¹¹แต่บรรดาหัวหน้า
 สมณะเสี้ยมสอนยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยตัว

มก 15:12

บารับบัสแทนที่จะปล่อยพระเยซูเจ้า ¹²ปีลาตถามเขา
อีกว่า “ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอะไรกับคนนี่ที่ท่านเรียก
ว่ากษัตริย์ของชาวยิว” ¹³ประชาชนร้องตะโกนตอบว่า
“เอาเขาไปตรึงกางเขน” ¹⁴ปีลาตถามว่า “เขาทำผิด
อะไร” แต่ประชาชนร้องตะโกนดังยิ่งขึ้นว่า “เอาเขาไป
ตรึงกางเขน” ¹⁵ปีลาตต้องการเอาใจประชาชน จึงปล่อย
บารับบัสไป แล้วสั่งให้โยยตีพระเยซูเจ้า มอบพระองค์
ให้เขานำไปตรึงบนไม้กางเขน

พระเยซูเจ้าทรงถูกสวมมงกุฎหนาม

¹⁶บรรดาทหารนำพระองค์เข้าไปในลานชั้นใน
คือ “จวนของผู้ว่าราชการ” แล้วเรียกทหารทั้งกอง
มาพร้อมกัน ¹⁷เขาคลุมพระองค์ด้วยเส้นด้ายสีม่วง
แดง นำหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียร ¹⁸แล้ว
ค้ำันบพระองค์พลางพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์ของชาว
ยิว ขอทรงพระเจริญเทอญ” ¹⁹เขาใช้ไม้้อฟาตพระ

เศียร ถ่มน้ำลายรด แล้วคุกเข่ากราบพระองค์เป็นเชิง
 เยาะเย้ย ²⁰เมื่อเยาะเย้ยพระองค์จนพอใจแล้ว เขาก็
 ถอดเสื้อคลุมสีม่วงแดงออกจากพระองค์ สวมฉลอง
 พระองค์ให้ดั้งเดิม

ทางแห่งไม้กางเขน

บรรดาทหารนำพระองค์ออกไปเพื่อตรึงบนไม้
 กางเขน ²¹ชายคนหนึ่งชื่อ ซีโมนชาวไซรีนเป็นบิดาของ
 อเล็กซานเดอร์และรุฟัสกำลังเดินทางจากชนบทผ่าน
 มาทางนั้น บรรดาทหารจึงเกณฑ์ให้เขาแบกไม้กางเขน
 ของพระองค์ไป ²²ทหารนำพระองค์มาถึงสถานที่แห่ง
 หนึ่งซึ่งเรียกว่า “กลโกธา” แปลว่า “เนินหัวกระโหลก”

พระเยซูเจ้าทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน

²³ทหารนำน้ำองุ่นเปรี้ยวผสมมดยอบให้
 พระองค์ดื่ม แต่พระองค์ไม่ทรงดื่ม ²⁴เขาตรึงพระองค์

บนไม้กางเขน แล้วแบ่งฉลองพระองค์กันโดยจับสลาก
ว่าใครจะได้สิ่งใด ²⁵ขณะที่เขาตรึงพระองค์นั้นเป็นเวลา
ประมาณเก้านาฬิกา ²⁶มีป้ายบอกชื่อกว่าหาพระองค์
เขียนไว้ว่า “กษัตริย์ของชาวยิว” ²⁷เขายังตรึงโจรสอง
คนพร้อมกับพระองค์ด้วย คนหนึ่งอยู่ข้างขวา อีกคน
หนึ่งอยู่ข้างซ้าย ⁽²⁸⁾

พระเยซูเจ้าบนไม้กางเขนทรงถูกเยาะเย้ย

²⁹ผู้คนที่ผ่านไปมาต่างสบประมาทพระองค์
สิ้นศรัทธาเยาะเย้ยว่า “ท่านผู้ทำลายพระวิหาร และ
สร้างขึ้นมาใหม่ได้ภายในสามวัน ³⁰จงช่วยตนให้รอดพ้น
และลงจากไม้กางเขนนี้” ³¹บรรดาหัวหน้าสมณะและ
ธรรมาจารย์ต่างเยาะเย้ยพระองค์เช่นเดียวกันว่า “เขา
ช่วยคนอื่นให้รอดพ้นได้ แต่ช่วยตนเองไม่ได้ ³²พระ
คริสต์กษัตริย์แห่งอิสราเอลจงลงมาจากไม้กางเขน
บัดนี้ซิ เราจะได้เห็นและมีความเชื่อ” แม้ผู้ถูกตรึงบน

ไม้กางเขนพร้อมกับพระองค์ก็เฝ้าเฝ้าพระองค์ด้วย

พระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์

³³เมื่อถึงเวลาเที่ยง ทิวแผ่นดินก็มีมืดไปจนกระทั่งถึงเวลาบ่ายสามโมง ³⁴ครั้นถึงเวลาบ่ายสามโมง พระเยซูเจ้าทรงร้องเสียงดังว่า “เอโลอี เอโลอี เลมา สะบักทานี” ซึ่งแปลว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าแต่พระเจ้า ทำไมพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพเจ้า” ³⁵ผู้ที่ยืนอยู่ที่นั่นบางคนได้ยินจึงพูดว่า “ฟังซิ เขากำลังร้องเรียกเอลียาห์” ³⁶ชายคนหนึ่งวิ่งไปนำฟองน้ำจุ่มเหล้าองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้้อส่งให้พระองค์เสวย กล่าวว่า “เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่” ³⁷แต่พระเยซูเจ้าทรงเปล่งเสียงดัง แล้วสิ้นพระชนม์ ³⁸ม่านในพระวิหารฉีกขาดเป็นสองส่วนตั้งแต่ด้านบนลงมาถึงด้านล่าง ³⁹นายร้อยซึ่งยืนเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เมื่อเห็นพระองค์สิ้นพระชนม์ดังนั้น จึงพูดว่า “ชายคนนี้

เป็นพระบุตรของพระเจ้าแน่ทีเดียว”

กลุ่มสตรีที่เนินกัลวาริโอ

⁴⁰สตรีบางคนมองดูเหตุการณ์อยู่ห่างๆ ในจำนวนนี้มีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบคนเล็กและของโยเสทและนางสะโลเม ⁴¹สตรีเหล่านี้เคยติดตามรับใช้พระองค์เมื่อพระองค์ทรงอยู่ในแคว้นกาลิลี สตรีอื่นๆ อีกหลายคนซึ่งขึ้นมาที่กรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์ ก็อยู่ที่นั่นด้วย

การฝังพระศพของพระเยซูเจ้า

⁴²วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสัปดาห์โต ⁴³ครั้นถึงเวลาเย็น โยเซฟชาวอาริมาเธียซึ่งเป็นสมาชิกน่านับถือคนหนึ่งของสภาชั้นเฮตริน และกำลังรอดอยพระอาณาจักรของพระเจ้า กล้าเข้าไปพบปีลาต ขอพระศพของพระเยซูเจ้า ⁴⁴ปีลาตประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามว่าพระองค์

สิ้นพระชนม์นานแล้วหรือ ⁴⁵เมื่อรู้จากนายร้อย จึงมอบ
พระศพให้โยเซฟ ⁴⁶โยเซฟซื้อผ้าป่านมาผืนหนึ่ง เชิญ
พระศพลงมา ห่อด้วยผ้าป่าน วางพระศพในคูหาที่ขุด
ไว้ในหิน แล้วกลิ้งก้อนหินปิดทางเข้าคูหา ⁴⁷มารีย์ชาว
มักดาลา และมารีย์มารดาของโยเสทคอยมองดูว่าเขา
วางพระศพไว้ที่ใด

พระคูหาว่างเปล่า ข่าวดีจากทูตสวรรค์

16 ¹เมื่อวันสัปดาห์โตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาว
มักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลเม
ซื้อเครื่องหอมเพื่อชโลมพระศพของพระเยซูเจ้า ²เข้า
ตรู่ของวันต้นสัปดาห์ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว สตรีทั้ง
สามคนไปยังพระคูหา ³และกล่าวแก่กันว่า “ใครจะกลิ้ง
ก้อนหินออกจากทางเข้าพระคูหาให้เรา” ⁴แต่เมื่อมอง
ไป ก็เห็นว่าก้อนหินนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว หินก้อน
นั้นใหญ่โตมาก ⁵ครั้นเข้าไปภายในพระคูหา สตรีทั้ง

สามคนเห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งสวมเสื้อยาวสีขาวนั่งอยู่
ด้านขวามือ ก็ตกตะลึง ⁶ชายหนุ่มผู้นั้นกล่าวกับสตรี
ทั้งสามคนว่า “อย่ากลัวไปเลย ท่านกำลังมองหาพระ
เยซูชานาซาเรธ ผู้ถูกตรึงกางเขน พระองค์ทรงกลับ
คืนพระชนมชีพแล้ว พระองค์มิได้ประทับอยู่ที่นี้ สถานที่
ที่นี่คือสถานที่ที่เขาได้วางพระศพไว้” ⁷จึงไปแจ้งบรรดา
ศิษย์และเบโตรให้รู้ว่า ‘พระองค์เสด็จล่วงหน้าท่านทั้ง
หลายไปในแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจะเห็นพระองค์ที่นั่น
ดังที่ทรงบอกท่านไว้’” ⁸สตรีทั้งสามคนออกจากพระ
คูหา หนีไปเพราะตกใจกลัวจนตัวสั่น และไม่ได้พูด
เรื่องใดๆ กับใครเลยเพราะกลัว

**พระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพทรงสำแดง
พระองค์**

⁹หลังจากที่ทรงกลับคืนพระชนมชีพตอนเช้าตรู
่วันต้นสัปดาห์แล้ว พระเยซูเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่

มารีย์ชาวมักดาลาเป็นคนแรก นางคือผู้ที่พระองค์เคย
ทรงไล่ปีศาจเจ็ดตนออกไป ¹⁰นางจึงไปบอกผู้ที่กำลัง
ร้องให้เป็นทุกข์ซึ่งเคยอยู่กับพระองค์ ¹¹เมื่อเขาเหล่านั้น
ได้เห็นนางพูดว่าพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่และ
นางเห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ

¹²หลังจากนั้น พระองค์ทรงสำแดงพระองค์
ในรูปแตกต่างไปกับศิษย์สองคนซึ่งกำลังเดินทางไป
ชนบท ¹³เขาทั้งสองคนกลับมาเล่าให้คนอื่นฟัง แต่คน
เหล่านั้นก็ไม่เชื่อเช่นเดียวกัน

¹⁴ในที่สุด พระองค์ทรงสำแดงพระองค์แก่อัคร
สาวกสิบเอ็ดคนขณะที่เขากำลังร่วมโต๊ะกินอาหารอยู่
ทรงตำหนิพวกเขาที่ไม่ยอมเชื่อและมีใจแข็งกระด้าง
เพราะไม่ยอมเชื่อผู้ที่เห็นพระองค์เมื่อทรงกลับคืนพระ
ชนมชีพแล้ว ¹⁵พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจง
ออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวดีให้มนุษย์ทั้งปวง ¹⁶ผู้ที่เชื่อ
และรับศีลล้างบาปก็จะรอดพ้น ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกตัดสิ้น

ลงโทษ ¹⁷ผู้ที่เชื่อจะทำอัศจรรย์เหล่านี้ได้ คือจะขับไล่ปีศาจในนามของเรา จะพูดภาษาใหม่ๆ ได้ ¹⁸จะจับงูได้ และถ้าตีเมียพิษก็จะไม่ได้รับอันตราย เขาจะปกมือเหนือคนเจ็บ คนเจ็บเหล่านั้นก็จะหายจากโรคภัย”

¹⁹เมื่อพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แล้ว พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นสู่สวรรค์ ให้ประทับ ณ เบื้องขวา ²⁰บรรดาศิษย์ก็แยกย้ายกันออกไปเทศนาสั่งสอนทั่วทุกแห่งหน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำงานร่วมกับเขา และทรงรับรองคำสั่งสอนโดยอัศจรรย์ที่ติดตามมา

